

EVANGELIÐ SAMBÆRT S T. MATTHÆUSI.

KAPITUL 1

ÆTTARBÓK Jesu Christs, sonar Dávids, sonar Ábrahams.

2 Ábraham gat Ísaac; og Ísaacur gat Jácob; og Jácob gat Judas og brøður hansara;

3 Og Judas gat Phar'es og Zar'a av Tha-mar; og Phar'es gat Es'rom; og Es'rom gat Ar'am;

4 Og Ar'am gat A-min'a-dab; og A-min'a-dab gat Na-as-on; og Na-as-on gat Sal-mon;

5 Og Sal-mon gat Bo'oz av Ra'ch-ab; og Bo'oz gat O'bed av Rut; og O'bed gat Ísai;

6 Og Ísai gat Dávid kong; og Dávid kongur gat Sálomon við henni *sum hevði verið kona U'ri-as-ar*;

7 Og Sálomon gat Ro'bo-am; og Ro'bo-am gat A-bi-a, og A-bi-a gat A'sa;

8 Og A'sa gat Jo'sa-phat; og Jo'sa-phat gat Joram; og Joram gat O-zi-as;

9 Og O-zi-as gat Jo'a-tham; og Jo'a-tham gat A'chaz; og A'chaz gat Ez-e'ki-as;

10 Og Ez-e'ki-as gat Ma-nas'ses; og Ma-nas'ses gat Amon; og Amon gat Jo'si-as;

11 Og Jo'si-as gat Jech-o-ni-as og brøður hansara, um tað mundið, teir vórðu bornir burt til Babylon:

12 Og eftir at teir vóru færdir til Babylon, gat Jech-o-ni-as Se-la'thi-el; og Se-la'thi-el gat Zo-ro-ba'bel;

13 Og Zo-ro-ba'bel gat A-bi-ud; og A-bi-ud gat E-li'a-kim; og E-li'a-kim gat A'zor;

14 Og A'zor gat Sa-doc; og Sa-doc gat A'chim; og A'chim gat E-li-ud;

15 Og E-li-ud gat El-e'a-zar; og

El-e'a-zar gat Mat'than; og Mat'than gat Jácob;

16 Og Jácob gat Jóseph mann Mariu, av hvørji varð fæddur Jesus, hvør er kallaður Christus.

17 So at allir ættarliðirnir frá Ábrahami til Dávids eru fjúrtan ættarliðir; og frá Dávidi til burturberingina inn í Babylon eru fjúrtan ættarliðir; og frá burturberingini inn í Babylon til Christs eru fjúrtan ættarliðir.

18 ¶ Nú, fæðing Jesu Christs var á hesa vís: Tá ið sum móðir hansara Maria var vórðin trúlov-að Jósephi, áður enn tey komu saman, varð hon funnin við barn av Heilaga Andanum.

19 Tá varð maður hennara Jóseph, verandi ein rættvísur maður, og ikki viljugur at gera hana til eitt alment fyridømi, hugaður loyniliga at koyra hana burtur.

20 Men meðan hann grundaði um hesar lutir, sí, eingil Harrans birtist honum í dreymi, sigandi, Jóseph, tú sonur Dávids, óttast ikki at taka Mariu konu tína til tín: tí tað sum er gitið í henni er av Heilaga Andanum.

21 Og hon skal fæða ein son, og tú skalt kalla navn hansara JESUS: tí hann skal frelsa fólk sítt frá syndum teirra.

22 Nú, alt hetta varð gjørt, at tað mátti verða uppfyllt sum varð talað av Harranum við prophetinum, sigandi,

23 Sí, ein jomfrú skal verða við barn, og skal ala fram ein son, og navn hansara skulu tey kalla Im-má-nu-el, sum, verðandi týtt, er, Guð við okkum.

24 Jóseph, verandi reistur frá svøvni, gjørdi tá eins og eingil Harrans hevði boðið honum, og tók til sín konu sína:

25 Og kendi hana ikki fyrr enn hon hevði átt fyrstafødda son sín: og hann kallaði navn hansara JESUS.

KAPITUL 2

NÚ, tá ið Jesus varð føddur í Bethlehem Judæu á døgum Heródesar kongs, sí, *tá* komu tað vísmenn úr eystri til Jerusalem,

2 Sigandi, Hvar er hann sum er føddur Kongur Jødanna? tí vit hava sæð stjörnu hansara í eystri, og eru komnir at tilbiðja hann.

3 Tá ið Heródes kongur hevði hoyrt *hesar lutir*, varð hann órógvadur, og alt Jerusalem við honum.

4 Og tá ið hann hevði savnað allar høvuðsprestarnar og *hinar* skriftlærdu fólksins saman, kravdi hann av teimum hvar Christus skuldi verða føddur.

5 Og teir søgdu við hann, Í Bethlehem Judæu: tí soleiðis stendur tað skrivað við prophetinum,

6 Og tú Bethlehem, í Juda landi, ert ikki minst millum Juda prinssa: tí út úr tær skal koma ein Stjórnari, hvør ið skal stjórna fólki mínum Ísrael.

7 Heródes, tá ið hann loyniliga hevði kallað vísmenninar, fregnaðist tá av teimum dúgliga *um* hvørja tíð stjórnan birtist.

8 Og hann sendi teir til Bethlehem, og segði, Farið og sóknist dúgliga eftir unga barninum; og tá ið tit hava funnið *hann*, berið mær orð aftur, at eisini eg kann koma og tilbiðja hann.

9 Tá ið teir høvdu hoyrt kongin, fóru teir avstað; Og, sí, stjórnan, sum teir sóu í eystri, fór undan teimum, til hon kom og stóð yvir hvar tað unga barnið var.

10 Tá ið teir sóu stjórnan, fegnaðust teir við avbera miklari gleði.

11 ¶ Og tá ið teir vóru komnir inn í húsið, sóu teir tað unga

barnið hjá Mariu móður síni, og fullu niður, og tilbóðu hann: og tá ið teir høvdu opnað skattir sínar, bóru teir fram til hansara gávur; gull, og roykils, og myrru.

12 Og verðandi ávaraðir av Guði í dreymi at teir ei skuldu fara aftur til Heródesar, hildu teir avstað inn í egna land sítt ein annan veg.

13 Og tá ið teir vóru farnir avstað, sí, eingil Harrans birtist Jósephi í dreymi, sigandi, Reis *teg*, og tak tað unga barnið og móður hansara, og flýggja inn í Egyptaland, og verð tú har til eg beri tær orð: tí Heródes vil leita eftir unga barninum *til tess* at oyða hann.

14 Tá ið hann reistist, tók hann tað unga barnið og móður hansara um náttina, og helt avstað inn í Egyptaland:

15 Og varð har inntil deyða Heródesar: at tað mátti verða uppfyllt sum varð talað av Harranum við prophetinum, sigandi, Ut úr Egyptalandi havi eg kallað son mín.

16 ¶ Heródes, tá ið hann sá at hann varð háðaður av vísmonnunum, varð tá avbera vreiður, og sendi út, og drap øll børnini sum vóru í Bethlehem, og í øllum umráðum tess, frá tvey ára gomlum og yngri, samsvarandi tíðini sum hann dúgliga hevði fregnað av vísmonnunum.

17 Tá varð uppfyllt tað sum varð talað við Jeremiasí propheti, sigandi,

18 Í Ra'ma varð tað ein rødd hoyrd, harman, og grátur, og mikil syrgjan, Rachel grátandi *vegna* barna sína, og vildi ei verða uggað, tí tey eru ikki.

19 ¶ Men tá ið Heródes var deyður, sí, ein eingil Harrans birtist í dreymi fyri Jósephi í Egyptalandi,

20 Sigandi, Reis *teg*, og tak tað

unga barnið og móður hansara, og far inn í land Ísraels: tí teir eru deyðir sum sökту lív unga barnsins.

21 Og hann reistist, og tók tað unga barnið og móður hansara, og kom inn í land Ísraels.

22 Men tá ið hann hoyrði at Arche-la'us ráddi í Judæu, í rúmi Heródesar faðirs síns, óttaðist hann at fara hagar: hóast hetta, verðandi ávaraður av Guði í einum dreymi, snúðist hann til vikis inn í landslutirnar av Galileu:

23 Og hann kom og dvaldist í einum staði kallaðum Nazareth: at tað mátti verða uppfyllt sum varð talað við prophetunum, Hann skal verða kallaður ein Nazareari.

KAPITUL 3

I TEIM døgum kom Jóhannes Doyparin, prædikandi í oyðimørkini av Judæu,

2 Og sigandi, Vendið um: tí kongadømi himmalsins er fyrri hond.

3 Tí hesin er tann sum varð talaður um av prophetinum E-sai'as-i, sigandi, Røddin á einum rópanði í oyðimørkini, Fyribúgvíð tit veg Harrans, beinar gerið gøtur hans.

4 Og hin sami Jóhannes hevði búnað sín av kamelhári, og ein leðurgyrðil um lendar sínar; og matur hansara var grashoppur og villur hunangur.

5 Tá fóru út til hansara Jerusaleum, og alt Judæa, og alt umráðið kring um Jordan,

6 Og vórðu doypt av honum í Jordan, játtandi syndir sínar.

7 ¶ Men tá ið hann sá mangar av Pharisearunum og Sad-du-cé'ar-unum koma til dóps síns, segði hann við teir, O avkom av eiturormum, hvør hevur ávarað tykkum at flýggja frá hini komandi vreiðini?

8 Berið tí fram ávøkstir hósكيلigir fyrri umvending:

9 Og hugsid ikki at siga innani tykkum sjálvum, Vit hava Ábraham til faðir okkara: tí eg sigi tykkum, at Guð er førur fyrri av hesum steinum at reisa upp Ábrahami børn.

10 Og nú eisini er øksin lögð at rótini á trøunum: tessvegna hvørt træ sum ei elur fram góðan ávøkst, verður høgt niður, og kastað inn í eldin.

11 Eg víst doypir tykkum við vatni til umvendingar: men tann sum kemur aftaná meg er máttugari enn eg, hvørs skógvar eg ei eri verður at bera: hann skal doypa tykkum við Heilaga Andanum, og við eldi:

12 Hvørs kastiskuvla er í hond hansara, og hann skal dyggiliga reinska gólv sítt, og savna hveiti sítt inn í løðuna; men dumbuna vil hann brenna við óslökkiligum eldi.

13 ¶ Tá kemur Jesus frá Galileu til Jordan til Jóhannesar, at verða doyptur av honum.

14 Men Jóhannes sýtti honum, sigandi, Eg havi tørv á at verða doyptur av tær, og kemur tú til mín?

15 Og svarandi segði Jesus við hann, Loyv tí at vera so nú: tí soleiðis sømir tað okkum at uppfylla alla rættvísi. Tá loyvdi hann honum.

16 Og Jesus, tá ið hann var doyptur, fór upp beinanvegin út úr vatninum: og, sí, himlarnir vórðu opnaðir honum, og hann sá Anda Guðs dalandi eins og ein dúgva, og lendandi uppiá honum:

17 Og sí ein rødd frá himli, sigandi, Hesin er mín háttelskaði Sonur, í hvørjum eg eri væl toknaður.

KAPITUL 4

TÁ varð Jesus leiddur niðan av Andanum inn í oyðimørkina at verða freistaður av djevlinum.

2 Og tá ið hann hevði fastað fjóruti dagar og fjóruti nætur, varð hann aftaná ein hungraður.

3 Og tá ið freistarin kom til hansara, segði hann, Um tú ert Sonur Guðs, bjóða at hesir steinar verða gjørdir breyð.

4 Men hann svaraði og segði, Tað stendur skrivað, Maður livir ikki av breyði eina, men av hvørjum orði sum útgongur út úr munni Guðs.

5 Tá tekur djevulin hann niðan inn í hin heilaga staðin, og setur hann á eitt torn tempulsins,

6 Og sigur við hann, Um tú ert Sonur Guðs, kasta teg sjálvan niður: tí tað stendur skrivað, Hann skal geva einglum sínum álegging viðvíkjandi tær: og í hondum *sinum* skulu teir bera teg uppi, at ikki á nakrari tíð tú slært fót tín ímóti einum steini.

7 Jesus segði við hann, Aftur stendur tað skrivað, Tú skalt ikki freista Harran Guð tín.

8 Aftur tekur djevulin hann niðan á eitt ovurhonds høgt fjall, og sýnir honum øll kongadømi heimsins, og dýrd teirra;

9 Og sigur við hann, Allar hesar lutir vil eg geva tær, um tú vilt falla niður og tilbiðja meg.

10 Tá sigur Jesus við hann, Vík frá mær, Satan: tí tað stendur skrivað, Tú skalt tilbiðja Harran Guð tín, og honum eina skalt tú tæna.

11 Tá fer djevulin frá honum, og sí, einglar komu og tæntu honum.

12 ¶ Nú, tá ið Jesus hevði høyrnt at Jóhannes var kastaður inn í fongsul, fór hann avstað inn í Galileu;

13 Og farandi úr Nazareth, kom hann og dvaldist í Ca-per'-na-um, sum er á sævarstrondini, við mørk Za'-bu-lon-s og Neph'-tha-lims:

14 At tað mátti verða uppfyllt sum varð talað við Es-ai-asi profheti, sigandi,

15 Land Za'-bu-lon-s, og land Neph'-tha-lim-s, við sævarvegin, handan Jordan, Galilea Heidning-anna;

16 Fólkið sum sat í myrkri sá mikið ljós; og fyri teimum sum sótu í umráði og skugga deyðans er ljós runnið upp.

17 ¶ Frá teirri tíð byrjaði Jesus at prædika, og at siga, Vendið um: tí kongadømi himmalsins er fyri hond.

18 ¶ Og Jesus, gangandi við Galileusjögvin, sá tveir brøður, Símon kallaðan Pætur, og Andreas bróður hansara, kastandi eitt garn inn í sjögvin: tí teir vóru fiskimenn.

19 Og hann sigur við teir, Fylgið mær, og eg vil gera tykkum manna-fiskimenn.

20 Og teir fóru beinanvegin frá gørnum *sinum*, og fylgdu honum.

21 Og farandi áfram haðan, sá hann tveir aðrar brøður, Jacob *son* Zeb-e-de'-us-ar, og Jóhannes bróður hansara, í einum báti við Zeb-e-de'-us-i faðir sínum, bótandi gørn síni; og hann kallaði teir.

22 Og í stundini fóru teir frá bátinum og faðir sínum, og fylgdu honum.

23 ¶ Og Jesus fór um alla Galileu, frálærandi í synagogum teirra, og prædikandi gleðiboðskap kongadømisins, og grøðandi øll sløg av sjúku og øll sløg av ilsku millum fólksins.

24 Og giti hansara fór út gjøgn-um alla Síriu: og tey fórdu til hansara øll sjúk fólk sum vóru tikin við ymsum sjúkdómum og líðingum, og tey sum vóru heltikin við djevulum, og tey sum vóru sinnissjúk, og tey ið høvdu lamningin; og hann grøddi tey.

25 Og har fylgdu honum miklar fjøldir av fólkum úr Galileu, og úr De-ca-po'-lis, og úr Jerusalem, og úr Judæu, og frá handan Jordan.

KAPITUL 5

OG síggjandi mannfjöldirnar, fór hann niðan á eitt fjall: og tá ið hann var setstur, komu lærusveinar hansara til hansara:

2 Og hann læt upp munn sín, og lærði teir, sigandi,

3 Vælsignað *eru* hini fátæku í anda: tí *at* teirra er kongadømi himmalsins.

4 Vælsignað *eru* tey ið syrgja: tí tey skulu verða uggað.

5 Vælsignað *eru* hini eyðmjúku: tí tey skulu arva jörðina.

6 Vælsignað *eru* tey ið hungra og týrsta eftir rættvísi: tí tey skulu verða mettað.

7 Vælsignað *eru* hini miskunnsumu: tí teimum skal lutast miskunn.

8 Vælsignað *eru* hini reinu í hjarta: tí tey skulu síggja Guð.

9 Vælsignað *eru* tey ið fáa frið í lag: tí tey skulu verða kallað Guðs børn.

10 Vælsignað *eru* tey sum verða atsøkt fyri rættvísis sök: tí teirra er kongadømi himmalsins.

11 Vælsignað *eru* tit, tá ið *menn* skulu útskelda tykkum, og atsøkja tykkum, og skulu siga alt slag av óndskapi ímóti tykkum falsliga, fyri mína sök.

12 Fegnist, og verið ovurhonds glað: tí mikið *er* endurgjald tykkara í himli: tí soleiðis søktu teir at prophetunum sum vóru undan tykkum.

13 ¶ Tit *eru* salt jarðarinnar: men um saltið hevur mist smakk sín, við hvørjum skal tað verða saltað? tað er hiðanífrá ikki gott fyri nakað, uttan at verða kastað út, og at verða traðkað undir mannaføtur.

14 Tit *eru* ljós heimsins. Ein staður sum er settur á einum fjalli, kann ikki verða fjaldur.

15 Eiheldur kveikja menn eitt kertaljós, og seta tað undir eitt skeppumál, men í ein kertastaka;

og tað gevur øllum ljós sum *eru* í húsinum.

16 Soleiðis lýsi ljós tykkara fyri monnum, at teir mega síggja góðu verk tykkara, og dýrdmeta Faðir tykkara sum *er* í himli.

17 ¶ Hugsíð ikki at *eg* *eri* komin at ríva niður lógina, ella prophetarnar: *eg* *eri* ikki komin at ríva niður, men at uppfylla.

18 Tí sanniliga sigi *eg* tykkum, Til himmal og jørð forganga, skal á ongan hátt ein smástavur ella ein stavkrókur forganga úr lógini, til alt *er* uppfyllt.

19 Hvørsumhelst tessvegna *ið* man bróta eitt av hesum minstu boðum, og man læra menn so, hann skal verða kallaður minstur í kongadømi himmalsins: men hvørsumhelst *ið* man gera og frálæra *tey*, hin sami skal verða kallaður mikil í kongadømi himmalsins.

20 Tí *eg* sigi tykkum, At uttan rættvísi tykkara ber av *rættvísi* hinna skriftlærdu og Pharisearanna, skulu tit í ongunum føri ganga inn í kongadømi himmalsins.

21 ¶ Tit hava hoyrt at tað varð sagt av teimum frá gamlari tíð, Tú skalt ikki drepa; og hvørsumhelst *ið* man drepa skal verða í vanda fyri dóminum:

22 Men *eg* sigi tykkum, At hvørsumhelst *ið* *er* vreiður við bróður sín uttan grund skal verða í vanda fyri dóminum: og hvørsumhelst *ið* man siga við bróður sín, Ra'-ca, skal verða í vanda fyri ráðinum: men hvørsumhelst *ið* man siga, Tín dári, skal verða í vanda fyri helvitis eldi.

23 Um tú tí bert gávu tína til altarsins, og har minnst til at bróður tín hevur okkurt ímóti tær;

24 Lat gávu tína *verða* eftir har frammi fyri altarinum, og far leið tína; verð fyrst samdur við bróður tín, og kom so og ofra gávu tína.

25 Verð samdur skundiliga við

mótstöðumann tín, meðan tú ert við honum á veginum; at ekki á nøkrum sinni mótstöðumaðurin *skal* geva teg upp til dómarans, og dómarin *skal* geva teg yvir til tænaastumansins, og tú verða kastaður inn í fongsul.

26 Sanniliga sigi eg tær, Tú skalt á ongan hátt koma út haðan, fyrrrenn tú hefur goldið hitt evsta oyræð.

27 ¶ Tit hava hoyrt at tað varð sagt av teimum frá gamlari tíð, Tú skalt ekki fremja hordóm:

28 Men eg sigi tykkum, At hvørsumhelst *ið* hyggur at kvinnu fyri at girnast hana hefur longu framt hordóm við henni í hjarta sínum.

29 Og um høgra eyga titt er tær ein meinbogi, slít tað úr, og kasta tað frá tær: tí tað er tær gagnligt at ein av limum tinum skuldu glatast, og ikki *at* alt likam titt skuldi vorðið kastað inn í helviti.

30 Og um høgra hond tín er tær ein meinbogi, sker hana av, og kasta hana frá tær: tí tað er tær gagnligt at ein av limum tinum skuldu glatast, og ikki *at* alt likam titt skuldi vorðið kastað inn í helviti.

31 Tað hefur verið sagt, hvørsumhelst *ið* man koyra burtur konu sína, lat hann geva henni eitt skilnaðarskriv:

32 Men eg sigi tykkum, At hvørsumhelst *ið* man koyra burtur konu sína, undantikið uppá grund av siðloysi, veldur henni at fremja hordóm: og hvørsumhelst *ið* man giftast við henni sum er fráskild fremur hordóm.

33 ¶ Uppaftur, tit hava hoyrt, at tað hefur verið sagt av teimum frá gamlari tíð, Tú skalt ekki svørja falsliga, men skalt útinna Harra-num eiðir tinar:

34 Men eg sigi tykkum, Svørjið ikki yvirhøvur; hvørki við himmalin, tí hann er trúna Guðs:

35 Ella við jørðina; tí hon er fót-

skammul hansara: eiheldur við Jerusalem; tí tað er staður hins mikla Kongs.

36 Eiheldur skalt tú svørja við høvur titt, av tí at tú kanst ikki gera eitt hár hvítt ella svart.

37 Men latið samskifti tykkara vera, Ja, ja; Nei, nei: tí hvatsumhelst *ið* er meir enn hesi kemur av illum.

38 ¶ Tit hava hoyrt at tað hefur verið sagt, Eyga fyri eyga, og tonn fyri tonn:

39 Men eg sigi tykkum, At tit *eiga* ikki at *gera* mótstöðu ímóti illum: men hvørsumhelst *ið* man sláa teg á høgra vanga tín, vend honum hin við.

40 Og um nakar maður vil lóg-søkja teg, og taka burtur kyrtil tín, lat hann hava kápu tína við.

41 Og hvørsumhelst *ið* man noyða teg at ganga eina míl, gakk við honum tvær.

42 Gev honum sum biður teg, og frá honum sum vildi læna frá tær vend tær ikki burtur.

43 ¶ Tit hava hoyrt at tað hefur verið sagt, Tú skalt elska næsta tín, og hata figginda tín.

44 Men eg sigi tykkum, Elskið figgindar tykkara, vælsignið tey ið banna tykkum, gerið væl móti teimum ið hata tykkum, og biðið fyri teimum ið óndskapsfult brúka tykkum, og søkja at tykkum;

45 At tit mega vera børn Faðirs tykkara sum er í himli; tí hann elvir sól síni at rísa yvir hinum óndu og yvir hinum góðu, og sendir regn á hini rættvísu og á hini órættvísu.

46 Tí um tit elska tey sum elska tykkum, hvat endurgjald hava tit? gera ikki enntá tollararnir hitt sama?

47 Og um tit heilsa brøðrum tykkara einans, hvat gera tit meir *enn aðrir?* gera ikki enntá tollararnir so?

48 Verið tit tí fullkomin, enntá eins og Faðir tykkara sum er í himli er fullkomin.

KAPITUL 6

VARIÐ tykkum at tit gera ikki olmussur tykkara frammi fyri monnum, at verða sæddir av teimum: annars hava tit einkið endurgjald frá Faðir tykkara sum er í himli.

2 Tessvegna tá tú gert olmussur *tínar*, ljóða ikki eina basún frammanfyri tær, eins og hyklararnir gera í synagogunum og á gøtunum, at teir mega hava æru av monnum. Sanniliga sigi eg tykkum, Teir hava endurgjald sitt.

3 Men tá ið tú gert olmussur, lat ikki vinstru hond tína vita hvat høgra hond tín ger:

4 At olmussur tínar mega verða í loyndum: og Faðir tín sum sær í loyndum, sjálvur hann skal endurgjalda tær opinlýsliga.

5 ¶ Og tá ið tú biður, skalt tú ikki vera eins og hyklararnir *eru*: tí teir elska at biðja standandi í synagogunum og á gøtuhornunum, at teir mega verða sæddir av monnum. Sanniliga sigi eg tykkum, Teir hava endurgjald sitt.

6 Men tú, tá ið tú biður, far inn í kamar títt, og tá ið tú hevur latið aftur hurð tína, bið til Faðirs tíns sum er í loyndum; og Faðir tín sum sær í loyndum skal endurgjalda tær opinlýsliga.

7 Men tá ið tit biðja, nýtið ikki fáfongdar endurtøkur, eins og hinir heidnu *gera*: tí teir halda at teir skulu verða hoyrdir fyri sítt nógva tos.

8 Verið tit tessvegna ikki líkir teimum: tí Faðir tykkara veit hvørjar lutir tykkum tarvast, áður enn tit biðja hann.

9 Eftir hesum háttalagi tessvegna biðið tit: Faðir vár sum ert í himli, Halgað veri navn títt.

10 Komi kongadømi títt. Veri gjørdur vilji tín á jørð, sum *hann er í himli*.

11 Gev okkum henda dag okkara dagliga breyð.

12 Og fyrigev okkum skuldir okkara, *so* sum vit fyrigeva skuldarnarum okkara.

13 Og leið okkum ikki inn í freisting, men bjarga okkum frá illum: Tí at títt er kongadømið, og mátturin, og dýrdin, um *allar* ævir. A'-men.

14 Tí um tit fyrigeva monnum misgerðir teirra, vil himmalski Faðir tykkara eisini fyrigeva tykkum:

15 Men um tit ikki fyrigeva monnum misgerðir teirra, eiheldur vil himmalski Faðir tykkara fyrigeva misgerðir tykkara.

16 ¶ Harafrat tá ið tit fasta, verið ikki, eins og hyklararnir, við dapurt andlitsbrá: tí teir avskepla andlit síni, at teir mega sýnast fastandi fyri monnum. Sanniliga sigi eg tykkum, Teir hava endurgjald sitt.

17 Men tú, tá ið tú fastar, salva høvur títt, og tváa andlit títt;

18 At tú sýnist ei at fasta fyri monnum, men fyri Faðir tín sum er í loyndum: og Faðir tín sum sær í loyndum, skal endurgjalda tær opinlýsliga.

19 ¶ Leggið tykkum ikki niðurfyri dýrgripir á jørð, hvar mølur og rustur spilla, og hvar tjóvar bróta ígjøgnum og stjala:

20 Men leggið tykkum niðurfyri dýrgripir í himli, hvar hvørki mølur ella rustur spilla, og hvar tjóvar ikki bróta ígjøgnum ella stjala:

21 Tí hvar dýrgripur tín er, har vil eisini hjarta títt vera.

22 Ljós likamsins er eygað: um tí eyga títt er reint, skal alt likam títt verða fult av ljósi.

23 Men um eyga títt er ónt, verður alt likam títt fult av myrkri.

Um tí ljósið sum tær er í er myrkur, hvør stórt er tað myrkrið!

24 ¶ Eingin maður kann tæna tveim meistarum: tí annaðhvørt vil hann hata tann eina, og elska hin; ella annars vil hann halda seg aftrat tí eina, og vanvirða hin. Tit kunnu ei tæna Guði og mammon.

25 Tí sigi eg tykkum, Stúrið ikki fyri lívi tykkara, hvat tit skulu eta, ella hvat tit skulu drekka; ella tá fyri likami tykkara, hvat tit skulu fara í. Er ikki lívið meir enn matur, og likamið *meir* enn búnaður?

26 Skoðið fuglarnar í luftini; tí teir sáa ei, eiheldur teir heysta, eiheldur savna inn í løður; tó fœðir himmalski Faðir tykkara teir. Eru tit ikki mikið mætari enn teir?

27 Hvør tykkara við stúran kann leggja eina alin aftrat hædd síni?

28 Og hví stúra tit fyri búnaði? Umhugsið liljurnar á markini, hvussu tær vaksa; ei tær strevast, eiheldur tær spinna:

29 Og tó sigi eg tykkum, At enntá Sálomon í allari dýrd síni var ikki skryddur eins og ein av hesum.

30 Av hvørji grund, um Guð soleiðis klæðir grasið á markini, hvørt í dag er, og í morgin verður kastað inn í ovnin, *skal hann* ikki mikið meira *klæða* tykkum, O tit av lítlari trúgv?

31 Stúrið tí ikki, sigandi, Hvat skulu vit eta? ella, Hvat skulu vit drekka? ella, Við hvørjum skulu vit verða klædd?

32 (Tí eftir øllum hesum lutum søkja Heidningarnir:) tí himmalski Faðir tykkara veit at tit hava tørv á øllum hesum lutum.

33 Men søkið fyrst kongadømi Guðs, og rættvísi hansara; og allir hesir lutir skulu verða lagdir aftrat tykkum.

34 Stúrið tí ikki fyri morgindegnum: tí morgindagurin man stúra fyri sínum egna. Deginum nóg mikil *er* ilska hansara.

KAPITUL 7

DØMIÐ ikki, at tit ikki verða dømd.

2 Tí við hvørjum dómi tit døma, skulu tit verða dømd: og við hvørjum máli tit mála, skal tykkum aftur verða mált.

3 Og hví skoðar tú flísina sum er í eyga bróður tíns, men hugsar ei um bjálkan sum er í tínum egna eyga?

4 Ella hvussu vilt tú siga við bróður tín, Lat meg hála út flísina út úr eyga tínum; og, sí, ein bjálki *er* í tínum egna eyga?

5 Tín hyklari, fyrst kasta út bjálkan út úr tínum egna eyga; og tá skalt tú síggja klárliga at kasta út flísina út úr eyga bróður tíns.

6 ¶ Gevið ikki hundunum tað sum er heilagt, eiheldur kasti tit perlur tykkara fyri svín, at ikki tey traðka tær undir føtur sínar, og venda sær aftur og skræða tykkum *sundur*.

7 ¶ Biðið um, og tað skal verða givið tykkum; søkið, og tit skulu finna; bankið *uppá*, og tykkum skal verða latið upp:

8 Tí hvør tann ið biður um móttekur; og tann ið søkir finnur; og fyri honum ið bankar *uppá* skal tað verða latið upp.

9 Ella hvør er tann maður av tykkum, hvønn um sonur hansara biður um breyð, vil hann geva honum ein stein?

10 Ella um hann biður um ein fisk, vil hann geva honum ein høggorm?

11 Um tá tit, verandi óndir, vita hvussu gevast eigur børnum tykkara góðar gávur, hvør mikið meira skal Faðir tykkara sum er í himli geva góðar lutir til teirra sum biðja hann?

12 Tessvegna allar lutir hvørjar sumhelst *ið* tit vildu at menn skuldu gjørt mót tykkum, gerið tit enntá so mót teimum: tí hetta er lógin og prophetarnir.

13 ¶ Gangið inn um hitt tronga portrið: tí at vitt *er* portrið, og breiður *er* vegurin, sum leiðir til undirgangs, og mong tað eru sum ganga inn um tað:

14 Tí at trongt *er* portrið, og mjáur *er* vegurin, sum leiðir til lívs, og fá tað eru sum finna hann.

15 ¶ Varið tykkum fyri følskum prophetum, hvørjir koma til tykkara í seyðaklæðum, men innvortis eru tey ránskir úlvar.

16 Av ávøkstum teirra skulu tit kenna teir. Savna menn víndrúvur av tornum, ella fikur av tistlum?

17 Enntá soleiðis elur hvørt gott træ fram góðan ávøkst; men eitt spilt træ elur fram illan ávøkst.

18 Eitt gott træ kann ikki ala fram illan ávøkst, eiheldur *kann* eitt spilt træ ala fram góðan ávøkst.

19 Hvørt træ sum ikki elur fram góðan ávøkst verður høgt niður, og kastað inn í eldin.

20 Av hvørji grund, av ávøkstum teirra skulu tit kenna teir.

21 ¶ Ikki hvør tann sum sigur við meg, Harri, Harri, skal ganga inn í kongadømi himmalsins; men tann ið ger vilja Faðirs míns sum er í himli.

22 Mangir vilja siga við meg á hinum degi, Harri, Harri, hava vit ikki propheterað í navni tínum? og í navni tínum hava kastað út djevlar? og í navni tínum gjørt mong undurfull verk?

23 Og tá skal eg vátta teimum, Eg kendi tykkum aldri: farið burt frá mær, tit ið virka misgerð.

24 ¶ Tessvegna hvørsumhelst ið hoyrir hesar framsagnir mínar, og ger tær, eg vil líkna hann við ein vísan mann, sum bygdi hús sítt uppá ein klett:

25 Og regnið dalaði, og flóðirnar komu, og vindarnir blástu, og bardu ímóti tí húsi; og tað fell ei: tí tað var grundað uppá ein klett.

26 Og hvør tann ið hoyrir hesar framsagnir mínar, og ger tær ikki, skal verða líknaður við ein fávitskutan mann, sum bygdi hús sítt uppá sandin:

27 Og regnið dalaði, og flóðirnar komu, og vindarnir blástu, og bardu ímóti tí húsi; og tað fell: og mikið var fall tess.

28 Og tað bar so á, tá ið Jesus hevði endað hesar framsagnir, var fólkið ovfarið yvir læru hansara:

29 Tí hann lærði tey sum *ein* havandi myndugleika, og ikki eins og hinir skriftlærdu.

KAPITUL 8

TÁ ið hann var komin oman av fjallinum, fylgdu honum miklar mannfjöldir.

2 Og, sí, har kom ein spítalskur og tilbað hann, sigandi, Harri, um tú vilt, kanst tú gera meg reinan.

3 Og Jesus rætti fram hond *sina*, og nam við hann, sigandi, Eg vil; veri tú reinur. Og í stundini varð spítalskusjúka hansara reinsað.

4 Og Jesus sigur við hann, Siggj til tú ongum manni sigur frá *hesum*; men far leið tína, sýn teg fyri prestinum, og ofra gávuna sum Móses beyð, til vitnisburðar fyri teimum.

5 ¶ Og tá ið Jesus var farin inn í Ca-per'-na-um, kom ein hundradsovasti til hansara, bønandi hann,

6 Og sigandi, Harri, tænari mín liggur heima sjúkur við lamninginum, svárliga pínslaður.

7 Og Jesus sigur við hann, Eg vil koma og grøða hann.

8 Hundradsovastin svaraði og segði, Harri, eg eri ei verdugur at tú skuldi komið undir tekju mína: men tala orðið einans, og tænari mín skal verða grøddur.

9 Tí eg eri ein maður undir myndugleika, havandi hermenn undir mær: og eg sigi til hesa *mans*, Far, og hann fer; og til eins

annans, Kom, og hann kemur; og til tænarans míns, Ger hetta, og hann ger það.

10 Tá ið Jesus hoyrði það, undraðist hann, og segði við tey sum fylgdu, Sanniliga sigi eg tykkum, eg havi ikki funnið so mikla trúgv, nei ikki í Ísrael.

11 Og eg sigi tykkum, At mangir skulu koma úr eystri og vestri, og skulu setast niður við Abrahami, og Ísaaci, og Jácbi, í kongadømi himmalsins.

12 Men børn kongadømisins skulu verða kastað út inn í ytra myrkur: har skal verða grátur og tannagrísl.

13 Og Jesus segði við hundraðsovastan, Far leið tína; og sum tú hevur trúð, *soleiðis* veri gjørt tær. Og tænarinn hansara varð grøddur í sjálvum tí sama tíma.

14 ¶ Og tá ið Jesus var komin inn í húsið hjá Pæturi, sá hann vermóður hansara lagsta, og sjúka av eini hitasótt.

15 Og hann nam við hond hennara, og hitasóttin fór frá henni: og hon reistist, og tænti teimum.

16 ¶ Tá ið kvøldið var komið, førdu tey til hansara mong sum vóru heltikin við djevulum: og hann kastaði út andarnar við orði *sínum*, og grøddi øll sum vóru sjúk:

17 At það mátti verða uppfyllt sum varð talað við Es-ai-asi profeti, sigandi, Sjálvur hann tók veikleikar várar, og bar sjúkdómar *várar*.

18 ¶ Nú, tá ið Jesus sá miklar mannfjöldir um seg, gav hann boð *um* at fara avstað yvirum hinumegin.

19 Og ein ávísur skriftlærdur kom, og segði við hann, Meistari, eg vil fylgja tær hvagar sum helst ið tú fert.

20 Og Jesus sigur við hann, Revarnir hava holur, og fuglarnir í luftini *hava* reiður; men Menn-

iskjusunurin hevur ei hvagar at leggja *sitt* høvur.

21 Og ein annar av lærusveinum hansara segði við hann, Harri, loyv mær fyrst at fara og jarða faðir mín.

22 Men Jesus segði við hann, Fylg mær; og lat teir deyðu jarða sínar deyðu.

23 ¶ Og tá ið hann var farin inn í ein bát, fylgdu honum lærusveinar hansara.

24 Og, sí, mikið illveður reis á sjónum, so mikið at báturin varð huldur við aldunum: men hann svav.

25 Og lærusveinar hansara komu til *hansara*, og vaktu hann, sigandi, Harri, bjarga okkum: vit týnast.

26 Og hann sigur við teir, Hví eru tit óttafullir, O tit av lítlari trúgv? So reistist hann, og hartaði vindarnar og sjógvin; og það varð blikalogn.

27 Men menninir undraðust, og søgdu, Hvørsháttar maður er hesin, at enntá vindarnir og sjógvurin lýða hann!

28 ¶ Og tá ið hann var komin yvirum hinumegin inn í land Gerge-sen'-anna, møttu honum tveir heltiknir við djevulum, komandi út úr grøvunum, framúr harðligir, so at eingin maður mátti farið fram við tann vegin.

29 Og, sí, teir rópaðu út, sigandi, Hvat hava vit at gera við teg, Jesus, tú Sonur Guðs? ert tú komin higar at pínsla okkum áðrenn tíðina?

30 Og har var ein fittan tein frá teimum eitt fylgi av mongum svínum á biti.

31 So djevlarnir bønaðu hann, sigandi, Um tú kastar okkum út, loyv okkum at fara burtur inn í svínafylgið.

32 Og hann segði við teir, Farið. Og tá ið teir vóru komnir út, fóru teir inn í svínafylgið: og, sí, alt svínafylgið sum það var rann harðliga

omaneftir einum bratta inn í sjógvinn, og týndist í vötnunum.

33 Og teir ið ansaðu tey flýddu, og hildu leiðir sínar inn í staðin, og sögdu frá øllum, og hvat ið víðfarist hevði hinum heltiknu av djevlunum.

34 Og, sí, allur staðurin sum hann var kom út at mæta Jesusi: og tá ið tey sóu hann, bønauðu tey hann at hann vildi farið burtur út úr umráðum teirra.

KAPITUL 9

OG hann fór inn í ein bát, og fór yvirum, og kom inn í sín egna stað.

2 Og, sí, teir førdu til hansara ein mann sjúkan av lamninginum, liggandi á eini song: og tá ið Jesus sá trúgv teirra segði hann við hin sjúka av lamninginum; Sonur, ver við gott treysti; syndir tínar veri tær fyrigivnar.

3 Og, sí, ávísir av hinum skriftlærdu sögdu innani sær sjálvum, Hesin maður Guðs-spottar.

4 Og Jesus kennandi hugsanir teirra segði, Hvørsvegna hugsa tit ilt í hjørtum tykkara?

5 Tí hvørt er lættari, at siga, Syndir tínar veri tær fyrigivnar; ella at siga, Reis teg, og gakk?

6 Men at tit mega vita at Menniskjusunurin hevur mátt á jørð at fyrigeva syndir, (tá sigur hann við hin sjúka av lamninginum,) Reis teg, tak upp song tína, og far til húsar tíns.

7 Og hann reistist, og fór avstað til húsar síns.

8 Men tá ið mannfjöldirnar sóu tað, undraðust tær, og dýrdmettu Guð, sum hevði givið monnum slíkan mátt.

9 ¶ Og sum Jesus flutti seg haðan frá, sá hann ein mann, nevndan Matthæus, sitandi í tollheimtubúðini: og hann sigur við hann, Fylg mær. Og hann reistist, og fylgdi honum.

10 ¶ Og tað bar so á, sum Jesus sat til matar í húsinum, sí, mangir tollarar og syndarar komu og settust niður við honum og lærusveinum hansara.

11 Og tá ið Phariseararnir sóu tað, sögdu teir við lærusveinar hansara, Hví etur Meistari tykkara við tollarum og syndarum?

12 Men tá ið Jesus hoyrði tað, segði hann við teir, Teim ið heilir eru tarvast ikki lækna, men teim ið sjúkir eru.

13 Men farið tit og lærið hvat tað merkir, Eg vil hava miskunn, og ikki offur: tí eg eri ikki komin at kalla hinar rættvísu, men syndarar til umvendingar.

14 ¶ Tá komu til hansara lærusveinar Jóhannesar, sigandi, Hví fasta vit og Phariseararnir ofta, men lærusveinar tínar fasta ikki?

15 Og Jesus segði við teir, Kunnu børn brúðarkamarsins syrgja, so leingi sum brúðgómurin er hjá teimum? men teir dagar vilja koma, tá ið brúðgómurin skal verða tikin frá teimum, og tá skulu tey fasta.

16 Eingin maður setir eitt stykki av nýggjum toyi afturat einum gomlum klæði, tí tað sum er sett í at fylla tað upp tekur frá klæðinum, og skræðingin verður gjörd verri.

17 Eiheldur lata menn nýtt vín inn í gamlar fløskur: annars skræðna fløskurnar, og vínið rennur út, og fløskurnar týnast: men teir lata nýtt vín inn í nýggjar fløskur, og bæði verða varðveidd.

18 ¶ Meðan hann talaði hesar lutir við teir, sí, har kom ein ávísur stjórnari, og tilbað hann, sigandi, Dóttir mín er beint nú deyð: men kom og legg hond tína uppá hana, og hon skal liva.

19 Og Jesus reistist, og fylgdi honum, og somuleiðis gjørdu lærusveinar hansara.

20 ¶ Og, sí, ein kvinna, sum

var ilskufongd við blóðsótt tólv ár, kom aftanfyrri *hann*, og nam faldin á klæði hansara:

21 Tí hon segði innaní sær sjálvari, Um eg einans má nema klæði hansara, skal eg verða heil.

22 Men Jesus vendi sær runt, og tá ið hann sá hana, segði hann, Dóttir, ver við góða uggan; trúgv tín hevur gjørt teg heila. Og kvinnan varð gjörd heil frá tí tíma.

23 Og tá ið Jesus kom inn í hús stjórnarans, og sá floytuleikararnar og fólkið haldandi gang,

24 Segði hann við tey, Gevið rúm: tí moyggin er ei deyð, men svevur. Og tey læðu hann í háð.

25 Men tá ið fólkinu vóru koyrd fram, fór hann inn, og tók í hondina á henni, og moyggin reistist.

26 Og gitið av hesum fór út umkring inn í alt tað *landumráðið*.

27 ¶ Og tá ið Jesus fór avstað haðan, fylgdu honum tveir blindir menn, rópanði, og sigandi, *Tú Sonur Dávids*, miskunna okkum.

28 Og tá ið hann var komin inn í húsið, komu blindu menninir til hansara: og Jesus sigur við teir, Trúgva tit at eg eri førur fyri at gera hetta? Teir søgdu við hann, Ja, Harri.

29 Tá nam hann við eygu teirra, sigandi, Veri tykkum samsvarandi trúgv tykkara.

30 Og eygu teirra vórðu upplatin; og Jesus strangliga álegði teimum, sigandi, Siggidi til at eingin maður viti *tað*.

31 Men teir, tá ið teir vóru farnir avstað, spreiddu giti hansara út umkring í øllum tí *landumráðinum*.

32 ¶ Sum teir fóru út, sí, teir fórdu til hansara ein málleysan mann heltiknan við einum djevli.

33 Og tá ið djevulin var kastaður út, talaði hin málleysi: og mannfjöldirnar undraðust, sigandi, Svá varð tað aldri sætt í Ísrael.

34 Men Phariseararnir søgdu,

Hann kastar út djevlar gjøgnum prins djevlanna.

35 Og Jesus ferðaðist runt allar staðirnar og bygdirnar, frálærandi í synagogum teirra, og prædikandi gleðiboðskap kongadømisins, og grøðandi hvørja sjúku og hvørja ilsku millum fólksins.

36 ¶ Men tá ið hann sá mannfjöldirnar, varð hann rørdur við várkunn mót teimum, av tí at tey maktaðust, og vóru spjadd út umkring, eins og seyðir havandi ongan hirða.

37 Tá sigur hann við lærusveinar sínar, Heystið sanniliga er rúgvusmikið, men verkamenninir *eru* fáir;

38 Biðið tit tí Harra heystarins, at hann vil senda fram verkamenn inn í heyst sítt.

KAPITUL 10

OG tá ið hann hevði kallað sínar tólv lærusveinar til *sín*, gav hann teimum mátt *ímóti* óreinum andum, at kasta teir út, og at grøða øll sløg av sjúku og øll sløg av ilsku.

2 Nú, nøvnini á teimum tólv apostlunum eru hesi; Hin fyrsti, Símon, hvør er kallaður Pætur, og Andreas bróður hansara; Jacob *sonur* Zeb-e-de'-us-ar, og Jóhannes bróðir hansara;

3 Philippus, og Bartholomæus; Thomas, og Matthæus tollarin; Jacob *sonur* Al-phæ'-us-ar, og Leb-bæ'-us, hvørs tilnavn var Thad-dæ'-us;

4 Símon Canaanitin, og Judas Iscariot, hvør eisini sveik hann.

5 Hesar tólv sendi Jesus fram, og beyð teimum, sigandi, Farið ikki inn á veg Heidninganna, og inn í *nakran* stað hjá Sa-mar-i-tan-ar-unum farið tit ei:

6 Men farið heldur til hinna burtmistu seyða av húsi Ísraels.

7 Og sum tit fara, prædikið, sigandi, Kongadømi himmalsins er fyri hond.

8 Grøðið tey sjúku, reinsið tey spítølsku, reisið upp tey deyðu, kastið út djevlar: fyrí einkið hava tí móttikið, fyrí einkið gevið.

9 Útvegið hvørki gull, ella silvur, ella kopar í pungar tykkara,

10 Ella þjoka til ferðar tykkara, eiheldur tveir kyrtlar, eiheldur skógvar, ella tá stavar: tí verka-maðurinn er fœði sína verdugur.

11 Og inn í hvønnsumhelst stað ella bygd tit koma, fregnist hvør í honum er verdugur; og har verðið verandi til tit fara haðan.

12 Og tá ið tit koma inn í eitt hús, heilsíð tí.

13 Og um húsið er verdugt, lat frið tykkara koma uppá tað: men um tað ei er verdugt, lat frið tykkara venda aftur til tykkara *sjalvs*.

14 Og hvørsumhelst ið ei man taka ímóti tykkum, ella hoyra orðini hjá tykkum, tá ið tit fara avstað út úr tí húsi ella staði, ristið av dustíð undan fótum tykkara.

15 Sanniliga sigi eg tykkum, Tað skal verða meiri úthaldiligt hjá landi Sodomu og Go-mor'-rhu á dómsdeginum, enn hjá hasum staði.

16 ¶ Sí, eg sendi tykkum fram eins og seyðir mitt millum úlva: verið tit tessvegna vísir sum høggormar, og meinaleysir sum dúgvur.

17 Men verið varnir fyrí monnum: tí at teir vilja geva tykkum upp til dómsráðanna, og teir vilja húðfletta tykkum í synagogum sínum;

18 Og tit skulu verða fœrdir fram fyrí landsovastar og kongar fyrí mína sök, til vitnisburðar ímóti teimum og Heidningum.

19 Men tá ið teir geva tykkum upp, stúrið ikki fyrí hvussu, ella hvat tit skulu tala: tí tað skal verða givið tykkum í hinum sama tíma hvat tit skulu tala.

20 Tí at ikki eru tað tit, ið tala, men Andi Faðirs tykkara sum talar í tykkum.

21 Og bróðirinn skal geva upp bróðurinn til deyða, og faðirinn barnið: og börnini skulu risa upp ímóti foreldrum *sínum*, og valda tey at verða tikin av dögum.

22 Og tit skulu verða hataðir av øllum *monnum* fyrí navns míns sök: men tann sum heldur út fram at endanum skal verða frelstur.

23 Men tá ið teir søkja at tykkum í hesum staði, flýggið inn í ein annan: tí sanniliga sigi eg tykkum, Tit skulu ikki hava farið yvir staðir Ísraels, fyrr enn Menniskjasonurinn verður komin.

24 Lærusveinurinn er ikki yvir meistara *sínum*, ella tænarinn yvir harra *sínum*.

25 Tað er lærusveininum nóg mikið at hann verður sum meistari hansara, og tænarinn sum harri hansara. Hava teir kallað meistara hússins Be-el'-ze-bub, hvør mikið meira *skulu teir kalla* teir av húsarhaldi hansara?

26 Óttist teir ikki tessvegna: tí einkið er hult, sum ei skal verða opinberað; og fjalt, sum ei skal verða kunnugt.

27 Hvat ið eg sigi tykkum í myrkri, tað talið tit í ljósi: og hvat ið tit hoyra í oyranum, tað prædikið tit uppiá tekjunum.

28 Og óttist ikki teir sum drepa likamið, men ei eru fœrir fyrí at drepa sálina: men óttist heldur hann sum er fœrur fyrí at oyða bæði sál og likam í helviti.

29 Verða ikki tveir spurvar seldir fyrí ein skilling? og ikki ein teirra skal falla til jarðar uttan Faðir tykkara.

30 Men sjálvastu hárinu á hœvdi tykkara eru øll tæld.

31 Óttist tit ei tessvegna, tit eru av meiri virði enn mangir spurvar.

32 Hvørsumhelst *ið* tí man játta meg frammi fyri monnum, hann vil eisini eg játta frammi fyri Faðir mínum sum er í himli.

33 Men hvørsumhelst *ið* man avnokta meg frammi fyri monnum, hann vil eisini eg avnokta frammi fyri Faðir mínum sum er í himli.

34 Hugs*ið* ikki at eg eri komin at senda frið á jørðina: eg kom ikki at senda frið, men eitt svøð.

35 Tí eg eri komin at seta mann í ósemju ímóti faðir hansara, og dótrina ímóti móður hennara, og verdótrina ímóti vermóður hennara.

36 Og figgindar mans *skulu verða* tey av hansara egna húski.

37 Tann *ið* elskar faðir ella móður meir enn meg er mær ei verdur: og tann *ið* elskar son ella dóttur meir enn meg er mær ei verdur.

38 Og tann *ið* ikki tekur kross sín, og fylgir aftaná mær, er mær ei verdur.

39 Tann *ið* finnur lív sítt skal missa tað: og tann *ið* missir lív sítt fyri mína sök skal finna tað.

40 ¶ Tann *ið* tekur ímóti tykkum tekur ímóti mær; og tann *ið* tekur ímóti mær tekur ímóti honum sum sendi meg.

41 Tann *ið* tekur ímóti einum propheti í prophets navni, skal móttaka prophets endurgjald; og tann *ið* tekur ímóti einum rættvísium manni í rættvísis mans navni, skal móttaka rættvísis mans endurgjald.

42 Og hvørsumhelst *ið* man geva einum av hesum smáu eitt bikar av køldum *vatni* at drekka einans í lærusveins navni, sanniliga sigi eg tykkum, hann skal á ongan hátt missa endurgjald sítt.

KAPITUL 11

OG tað bar so á, tá *ið* Jesus var liðugur at geva sínum tólv lærusveinum boð, fór hann burt-

ur haðan at frálæra og at prædika í støðum teirra.

2 Nú, tá *ið* Jóhannes hevði hoyrt í fongslinum verkini hjá Christi, sendi hann tveir av lærusveinum sínum,

3 Og segði við hann, Ert tú tann *ið* koma skuldi, ella vænta vit eftir einum øðrum?

4 Jesus svaraði og segði við teir, Farið og lýsið Jóhannesi aftur teir lutir sum tit hoyra og siggja:

5 Hini blindu móttaka sjón sína, og hini lamnu ganga, hini spitølsku verða reinsað, og tey deyvdu hoyra, tey deyðu verða reist upp, og hini fátæku fáa gleðiboðskapin prædikaðan fyri sær.

6 Og vælsignaður er *tann*, hvørsumhelst *ið* ei man fáa meinboga í mær.

7 ¶ Og sum teir fóru avstað, byrjaði Jesus at siga við mannfjöldirnar viðvikjandi Jóhannesi, Hvat fóru tit út í oyðimørkina at siggja? Ein sevlegg skakaðan við vindinum?

8 Men hvat fóru tit út fyri at siggja? Ein mann klæddan í mjúkum búnað? sí, teir sum eru í mjúkum *klæðum* eru í kongshúsum.

9 Men hvat fóru tit út fyri at siggja? Ein prophet? ja, eg sigi tykkum, og meir enn ein prophet.

10 Tí hesin er *tann*, um hvønn tað skrivað stendur, Sí, eg sendi sendiboð mítt undan andliti tínum, hvørt skal fyribúgva veg tín undan tær.

11 Sanniliga sigi eg tykkum, Millum teirra sum eru føddir av kvinnum hevur ikki nakar størri stigið upp enn Jóhannes Doyparin: hóast hetta, tann sum er minstur í kongadømi himmalsins er størri enn hann.

12 Og frá døgum Jóhannesar Doyparans inntil nú liður kongadømi himmalsins harðskap, og hinir harðligu taka tað við valdi.

13 Tí allir prophetarnir og lógin propheteraðu inntil Jóhannes.

14 Og um tit vilja taka við tí, hesin er E-li'-as, sum varð at koma.

15 Tann ið hefur oyru at hoyra, lat hann hoyra.

16 ¶ Men hvørjum skal eg líkna hesa ætt? Hon er lík børnum sitandi á torgunum, og kallandi á felagar sínar,

17 Og sigandi, Vit hava floytað fyri tykkum, og ei tit hava dansað; vit hava syrgt fyri tykkum, og ei tit hava harmað.

18 Tí Jóhannes kom og hvørki át ella drakk, og tey siga, Hann hefur ein djeval.

19 Menniskjusonurin kom og át og drakk, og tey siga, Sí ein átu-frekan mann og ein vinsvølg, ein vin hjá tollarum og syndarum. Men vísdómur er rættvisgjørdur av børnum sínum.

20 ¶ Tá byrjaði hann at seta at teimum støðum í hvørjum flestu máttugu verkini hjá honum vórðu gjørd, av tí at tey vendu ikki um:

21 Vei tær, Chó-ra-zin! vei tær, Beth-sai'-du! tí um tey máttugu verkini, sum vórðu gjørd í tykkum, høvdu verið gjørd í Týrus og Sí'-don, høvdu tey langt síðan havt vent um í sekkjaklæði og øsku.

22 Men eg sigi tykkum, Tað skal verða meiri úthaldiligt hjá Týrus og Sí'-don á dómsdeginum, enn hjá tykkum.

23 Og tú, Ca-per'-na-um, sum ert hevjað upp til himmals, skalt verða ferd niður til helvitis: tí um tey máttugu verkini, sum hava verið gjørd í tær, høvdu verið gjørd í Sodomu, hevði hon verið verandi inntil henda dag.

24 Men eg sigi tykkum, At tað skal verða meiri úthaldiligt hjá Sodomulandi á dómsdeginum, enn hjá tær.

25 ¶ Á teirri tíð tók Jesus til orða og segði, Eg takki tær, O

Faðir, Harra himmals og jarðar, av tí at tú hefur fjalt hesar lutir fyri hinum vísu og vitru, og hefur opinberað pinkubørnum teir.

26 Enntá so, Faðir: tí soleiðis tóktist tað gott í eygsjón tíni.

27 Allir lutir eru fingnir mær av Faðir mínum: og eingin maður kennir Sonin, uttan Faðirin; eiheldur kennir nakar maður Faðirin, uttan Sonurin, og tann fyri hvørjumsumhelst ið Sonurin vil opinbera hann.

28 ¶ Komið higar til mín, øll tit sum strevast og eru tungt byrðað, og eg vil geva tykkum hvílu.

29 Takið ok mitt uppá tykkum, og lærið av mær; tí eg eri eyðmjúkur og lítillátin í hjarta: og tit skulu finna hvílu fyri sálum tykkara.

30 Tí ok mitt er nemt, og byrða mín er løtt.

KAPITUL 12

UM tað mundið fór Jesus á sabbatsdeginum ígjøgnum kornið; og lærusveinar hansara vóru hungraðir, og byrjaðu at slíta øks av kornum, og at eta tað.

2 Men tá ið Phariseararnir sóu tað, søgdu teir við hann, Sí, lærusveinar tínir gera tað sum er ikki lógligt at gera á sabbatsdeginum.

3 Men hann segði við teir, Hava tit ikki lisið, hvat Dávid gjørdi, tá ið hann var ein hungraður, og teir ið vóru við honum;

4 Hvussu hann fór inn í hús Guðs, og át sýnisbreyðini, sum var ikki lógligt hjá honum at eta, eiheldur hjá teimum sum vóru við honum, men eina hjá prestunum?

5 Ella hava tit ikki lisið í lógini, hvussu ið á sabbatsdøgunum prestarnir í templinum vanhalga sabbatin, og eru ólastandi?

6 Men eg sigi tykkum, At á hesum staði er ein størri enn templið.

7 Men um tit høvdu vitað hvat

hetta merkir, Eg vil hava miskunn, og ekki offur, *tá* vildu tit ekki havt fordómt hinar sakleysu.

8 *Tí at Menniskjasonurinn er Harri enntá hjá sabbatsdeginum.*

9 Og *tá* ið hann var farin avstað haðan, fór hann inn í synagogu teirra:

10 ¶ Og, sí, har var ein maður sum hevði hond *sína* visnaða. Og teir spurdu hann, sigandi, Er tað lógligt at grøða á sabbatsdøgunum? at teir máttu ákært hann.

11 Og hann segði við teir, Hvør maður man tað vera tykkara millum, sum man hava ein seyð, og um hann dettur inn í eina grøv á sabbatsdeginum, vil hann ekki taka í hann, og lyfta *hann* úr?

12 Hvør mikið mætari er *tá* ein maður enn ein seyður? Av hvørji grund tað er lógligt at gera væl á sabbatsdøgunum.

13 *Tá* sigur hann við mannin, Rætt fram hond *tína*. Og hann rætti *hana* fram; og hon varð gjørd aftur heil, lík eins og hin.

14 ¶ *Tá* fóru Phariseararnir út, og hildu ráðlegging saman ímóti honum, hvussu teir máttu oytt hann.

15 Men *tá* ið Jesus vitsti *tað*, dró hann seg aftur frá haðan: og miklar mannfjöldir fylgdu honum, og hann grøddi tey øll;

16 Og álegði teimum at tey ekki skuldu gera hann kunnan;

17 At tað mátti verða uppfyllt sum varð talað við Es-ai'-as-i profeti, sigandi,

18 Sí tænara mín, hvønn eg havi útvalt; mín háttelskaða, í hvørjum sál mín er væl toknað: eg vil leggja anda mín uppá hann, og hann skal sýna dóm fyri Heidningunum.

19 Ei skal hann deila, ella rópa: eiheldur skal nakar maður hoyra rødd hansara á gøtunum.

20 Eitt brákað rør skal hann ekki bróta, og rúkandi veik skal hann

ikki slökkja, inntil hann sendir út dóm til sigurs.

21 Og á navn hansara skulu Heidningarnir troysta.

22 ¶ *Tá* varð ferdur til hansara ein heltikin við einum djevli, blindur, og málleysur: og hann grøddi hann, so mikið at hin blindi og málleysi bæði talaði og sá.

23 Og alt fólkið varð ovfarið, og segði, Er ikki hesin sonur Dávids?

24 Men *tá* ið Fariesararnir hoyrdu *tað*, søgdu teir, Hesin *felagin* kastar ikki út djevlar, uttan við Be-el'-ze-bub, prinsu djevlanna.

25 Og Jesus kendi hugsanir teirra, og segði við teir, Hvørt kongadømi sundurdeilt ímóti sær sjálvum verður ført til oyðingar; og hvør staður ella hús sundurdeilt ímóti sær sjálvum man ei standast:

26 Og um Satan kastar út Satan, *tá* er hann sundurdeildur ímóti sær sjálvum; hvussu skal *tá* kongadømi hansara standast?

27 Og um eg við Be-el'-ze-bub kasti út djevlar, við hvørjum kasta børn tykkara *teir* út? tessvegna skulu tey verða dómarar tykkara.

28 Men um eg kasti út djevlar við Anda Guðs, *tá* er kongadømi Guðs komið innat tykkum.

29 Ella annars hvussu kann ein fara inn í húsið hjá einum sterkum manni, og ræna ognir hansara, uttan hann fyrst bindur tann sterka mannin? og *tá* vil hann ræna hús hansara.

30 Tann ið ei er við mær er ímóti mær; og tann ið ei savnar við mær, spjaðir *út* umkring.

31 ¶ Av hvørji grund eg sigi tykkum, Alt slag av synd og *Guðs-spottan* skal verða fyrirívin monnum: men *Guðs-spottanin ímóti Heilaga Andanum* skal ikki verða fyrirívin monnum.

32 Og hvørsumhelst *ið* talar eitt orð ímóti Menniskjusyninum, tað skal verða fyrigivið honum: men hvørsumhelst *ið* talar ímóti Heilaga Andanum, tað skal ikki verða fyrigivið honum, hvørki í hesi veröld, eiheldur í teirri *veröld* sum koma skal.

33 Gerið annaðhvørt træið gott, og ávøkst tess góðan; ella annars gerið træið spilt, og ávøkst tess spiltan: tí *at* træið verður kent av ávøksti *tess*.

34 O avkom av eiturormum, hvussu kunnu tit, verandi óndir, tala góðar lutir? tí út av yvirflóð hjartans muðurin mælir.

35 Ein góður maður út úr góðu goymslu hjarta síns ber fram góðar lutir: og ein óndur maður út úr óndu goymsluni ber fram illar lutir.

36 Men eg sigi tykkum, At fyri hvørt ógagnsorð sum menn munnu tala, skulu teir geva roknskap á dómsdeginum.

37 Tí av orðum tínum skalt tú verða rættvísgjörður, og av orðum tínum skalt tú verða dómfeldur.

38 ¶ Tá tóku ávísir av hinum skriftlærdu og av Pharisearunum til orða, sigandi, Meistari, vit vildu sæð eitt tekin frá tær.

39 Men hann svaraði og segði við teir, Ein ónd og horfikin ætt sóknast eftir einum tekini; og tað skal einkið tekin verða givið henni, uttan tekin Jónasar prophets:

40 Tí eins og Jónas var triggjar dagar og triggjar nætur í búki hvalsins; soleiðis skal Menniskjusunur in verða triggjar dagar og triggjar nætur í hjarta jarðarinnar.

41 Menninir úr Nin'e-veh skulu rísa í dómi við hesi ætt, og skulu dómfella hana: av tí at teir vendu um við prædiku Jónasar; og, sí, ein størri enn Jónas *er* her.

42 Drotning suðursins skal rísa upp í dóminum við hesi ætt, og

skal dómfella hana: tí hon kom frá ytstu pørtum jarðarinnar at hoyra vísdóm Sálomons; og, sí, ein størri enn Sálomon *er* her.

43 Tá *ið* óreini andin er farin út úr einum manni, gongur hann gjøgnum turrar staðir, søkjandi hvílu, og finnur onga.

44 Tá sigur hann, Eg vil venda aftur inn í hús mítt frá hvaðan eg kom út; og tá *ið* hann er komin, finnur hann *tað* tómt, sópað, og prýtt.

45 Tá fer hann, og tekur við sær sjálvum sjeý aðrar andar meira vondir enn hann sjálvur, og teir fara inn og dvøljast har: og hin síðsta *støðan* hjá hasum manni verður verri enn hin fyrsta. Enntá soleiðis skal tað verða eisini hjá hesi vöndu ætt.

46 ¶ Meðan hann enn talaði til fólksins, sí, móðir *hansara* og brøður hansara stóðu fyri uttan, tráandi at tala við hann.

47 Tá segði ein við hann, Sí, móðir tín og brøður tíni standa fyri uttan, tráandi at tala við teg.

48 Men hann svaraði og segði við tann sum segði honum *hetta*, Hvør er móðir mín? og hvørjir eru brøður mínir?

49 Og hann rætti fram hond sína mót lærusveinum sínum, og segði, Sí móðir mína og brøður mínar!

50 Tí hvørsumhelst *ið* man gera vilja Faðirs míns sum er í himli, hin sami er bróðir mín, og systir, og móðir.

KAPITUL 13

HIN sama dagin fór Jesus út út húsinum, og settist við sævarmálan.

2 Og miklar mannfjöldir vóru savnaðar saman innat honum, so at hann fór inn í ein bát, og settist; og øll mannfjöldin stóð við sævarmálan.

3 Og hann talaði mangar lutir til teirra í dōmisögum, sigandi, Sí, ein sáðmaður fór út at sáa;

4 Og tá ið hann sáaði, fullu summi *sáðkorn* framvið vegkantinum, og fuglarnir komu og ótu tey upp:

5 Summi fullu uppá grýtutar staðir, hvar tey ikki høvdu nógva mold: og við tað sama spruttu tey upp, av tí at tey høvdu onga dýpd av mold:

6 Og tá ið sólin var uppi, vórðu tey sviðin; og av tí at tey onga rót høvdu, fólnaðu tey burtur.

7 Og summi fullu millum torna; og tornirnir spruttu upp, og køvdu tey:

8 Men onnur fullu inn í góða jørð, og aldu fram ávøkst, summi hundradfaldan, summi sekstifaldan, summi tríatifaldan.

9 Hvør ið hefur oyru at hoyra, lat hann hoyra.

10 Og lærusveinarnir komu, og søgdu við hann, Hví talar tú til teirra í dōmisögum?

11 Hann svaraði og segði við teir, Tí *at* tykkum er tað givið at kenna loyndardómar himmalsins kongadōmis, men teim er tað ei givið.

12 Tí hvørsumhelst ið hefur, til hansara skal verða givið, og hann skal hava meiri yvirflóð: men hvørsumhelst ið ei hefur, frá honum skal verða tikið burtur enntá tað hann hefur.

13 Tessvegna tali eg til teirra í dōmisögum: av tí at tey síggjandi síggja ei, og hoyrandi hoyra tey ei, eiheldur skilja tey.

14 Og í teimum er uppfyllt propheti E-sai-as-ar, sum sigur, Við at hoyra skulu tit hoyra, og skulu ei skilja; og síggjandi tit skulu síggja, og skulu ei varnast:

15 Tí hjartað á hesum fólki er vorðið dølskt, og oyru *teirra* eru dul at hoyra, og eygu síni hava tey

latið aftur; at ikki á nakrari tíð tey skuldu sæð við eygum *sínum*, og hoyrt við oyrum *sínum*, og skuldu skilt við hjarta *sínum*, og skuldu vorðið umvend, og eg skuldi grøtt tey.

16 Men vælsignað *eru* eygu tykkara, tí tey síggja: og oyru tykkara, tí tey hoyra.

17 Tí sanniliga sigi eg tykkum, At mangir prophetar og rættvísir *menn* hava tráað at sæð *teir lutir* sum tit síggja, og hava ei sæð *teir*; og at hoyra *teir lutir* sum tit hoyra, og hava ei hoyrt *teir*.

18 ¶ Hoyrið tit tessvegna dōmisøguna um sáðmannin.

19 Tá ið einhvør hoyrir orð kongadōmisins, og skilur *tað* ikki, tá kemur *hin* óndi, og nápar burtur tað sum varð sáað í hjarta hansara. Hesin er tann sum móttók sáðkorn við vegkantin.

20 Men tann ið móttók sáðkorn inn í grýtutar staðir, hin sami er tann ið hoyrir orðið, og straks móttekur tað við fagnaði;

21 Tó hefur hann ikki rót í sær sjálvum, men heldur á í eina tíð: tí *at* tá ið trongsla ella atsókn rísur upp uppá grund av orðinum, alt fyri eitt tekur hann *sær* meinboga.

22 Tann eisini sum móttók sáðkorn millum torna er tann sum hoyrir orðið; og stúranin av hesum heimi, og svikafullsemin av ríkdómum, kōva orðið, og hann gerst ófruktsamur.

23 Men tann ið móttók sáðkorn inn í góðu jørðina er tann sum hoyrir orðið, og skilur *tað*; sum eisini ber ávøkst, og gevur av sær, summir hundradfaldan, summir seksti, summir tríati.

24 ¶ Eina aðra dōmisøgu setti hann teimum fram, sigandi, Kongadōmi himmalsins er líknað við ein mann sum sáaði gott sáð í akur sín:

25 Men meðan menn svóvu, kom figgindi hansara og sáaði

illgresi millum hveitisins, og fór leið sína.

26 Men tá ið blaðið var spröttið upp, og bar fram ávøkst, tá komu illgrösini til sjóndar eisini.

27 So komu tænarar húseigarans og søgdu við hann, Tygum, sáaðu tygum ikki gott sáð í akur tygara? hvaðan hevur hann tá illgresi?

28 Hann segði við teir, Hetta hevur ein figgindi gjørt. Tænararnir søgdu við hann, Vilja tygum tá at vit fara og lúka tey upp?

29 Men hann segði, Nei; at ikki meðan tit lúka illgrösini upp, tit eisini slíta upp við rót hveitið við teimum.

30 Latið bæði vaksa saman inn-til heystið: og í heystartíð vil eg siga við innheystararnar, Savnið tit fyrst illgrösini saman, og bindið tey í bundi at brenna tey: men savnið hveitið inn í løðu mína.

31 ¶ Eina aðra dømisøgu setti hann fram fyri teir, sigandi, Kongadømi himmalsins er líkt einum sinnopskorni, sum ein maður tók, og sáaði í akur sín:

32 Sum víst er hitt minsta av øllum sáðkornum: men tá tað er vaksið, er tað hitt størsta ímillum urta, og gerst eitt træ, so at fuglarnir í luftini koma og búleikast í greinunum á tí.

33 ¶ Eina aðra dømisøgu talaði hann til teirra; Kongadømi himmalsins er líkt súrdeiggi, sum ein kvinna tók, og goymdi í trimum málum av mjøli, til alt samalt var sýrað.

34 Allar hesar lutir talaði Jesus við mannfjöldina í dømisøgum; og uttan dømisøgu talaði hann ikki við tey:

35 At tað mátti verða uppfyllt sum varð talað við prophetinum, sigandi, Eg vil lata upp munn mín í dømisøgum; eg vil mæla lutir, sum hava verið hildnir loyndir frá grundlegging veraldarinnar.

36 Tá sendi Jesus mannfjöldina avstað, og fór inn í húsið: og lærusveinar hansara komu til hansara, sigandi, Klárlegg okkum dømisøguna um illgresið í akrinum.

37 Hann svaraði og segði við teir, Tann ið sáar tað góða sáðið er Menniskjusunurin;

38 Akurin er heimurin; tað góða sáðið eru børn kongadømisins, men illgrösini eru børn *hins* illa;

39 Figgindin sum sáaði tey er djevulin; heystið er veraldar endi; og innheystararnir eru einglarnir.

40 Eins og tessvegna illgrösini verða savnað og brend í eldinum; soleiðis skal tað verða við endan á hesi veröld.

41 Menniskjusunurin skal senda fram einglar sínar, og teir skulu savna út úr kongadømi hansara allar lutir sum *eru* til meinboga, og teir sum gera lógloysi;

42 Og skulu kasta teir inn í ein eldovn: har skal verða grátur og tannagrísl.

43 Tá skulu hinir rættvísu skína fram eins og sólin í kongadømi Faðirs teirra. Hvør *ið* hevur oyru at hoyra, lat hann hoyra.

44 ¶ Aftur er kongadømi himmalsins líkt einum dýrgripi goymdum í einum akri; hvønn tá ið ein maður hevur funnið, hann fjalir, og av frøi um tað fer og selur alt sum hann hevur, og keypir tann akurin.

45 ¶ Aftur er kongadømi himmalsins líkt einum keypmanni, sóknandi eftir vøkrum perlum:

46 Hvør, tá ið hann hevði funnið eina perlu av miklum virði, fór og seldi alt sum hann hevði, og keypti hana.

47 ¶ Aftur er kongadømi himmalsins líkt eini nótt, sum varð kastað inn í sjógvin, og savnaði av øllum sløgum:

48 Hvørja, tá ið hon varð full, teir drógu í land, og settust niður,

og savnaðu hinar góðu inn í ílöt, men kastaðu teir vánaligu burtur.

49 Soleiðis skal tað verða við enda veraldar: einglarnir skulu koma fram, og skilja hinar vondu frá millum hinna rættvísu,

50 Og skulu kasta teir inn í eld-ovnin: har skal verða grátur og tannagrísl.

51 Jesus sigur við teir, Hava tit skilt allar hesar lutir? Teir siga við hann, Ja, Harri.

52 Tá segði hann við teir, Tessvegna er hvør skriftlærdur sum *er* upplærdur til kongadømis himm-alsins líkur einum manni sum er ein húseigari, sum tekur fram út úr skattagoymslu síni *lutir* nýggjar og gamlar.

53 ¶ Og tað bar so á, at tá ið Jesus hevði endað hesar dømi-søgur, fór hann avstað haðan.

54 Og tá ið hann var komin inn í sítt egna fedraland, lærði hann teir í synagogu teirra, so mikið at teir vórðu ovfarnir, og søgdu, Hvaðan hevur hesin *maður* henda vísdóm, og *hesi* máttugu verk?

55 Er ikki hesin sonur træsmið-arins? er ikki móðir hansara kallað Maria? og brøður hansara Jácob, og Jó-ses, og Símon, og Judas?

56 Og systtrar hansara, eru tær ikki allar *her* hjá okkum? Hvaðan hevur tá hesin *maður* allar hesar lutir?

57 Og teir tóku sær meinboga av honum. Men Jesus segði við teir, Ein prophetur er ikki uttan heiður, uttan í sínum egna fedra-landi, og í sínum egna húsi.

58 Og hann gjørði ikki mong máttug verk har, uppá grund av vantrúgv teirra.

KAPITUL 14

UM tað mundið hoyrði Heró-des fjórðingsfurstin um *navn-*gitni Jesu,

2 Og segði við tænarar sínar,

Hesin er Jóhannes Doyparin; hann er risin frá hinum deyðu; og tessvegna sýna fram máttug verk seg sjálv í honum.

3 ¶ Tí Heródes hevði lagt hald á Jóhannes, og bundið hann, og sett *hann* í fongsul fyri He-ró-di'-as-ar sök, konu Philippusar brøður síns.

4 Tí Jóhannes segði við hann, Tað er ikki lógligt hjá tær at hava hana.

5 Og tá ið hann vildi havt tikið hann av lívi, óttaðist hann fyri mannfjöldini, av tí at tey roknaðu hann sum ein prophet.

6 Men tá ið føðingardagur Heródesar varð hildin, dansaði dóttir He-ró-di'-as-ar frammi fyri teimum, og toknaði Heródesi.

7 Við hvat hann lovaði við ein-um eiði at geva henni hvatsum-helst *ið* hon vildi biðja um.

8 Og hon, verðandi áður leið-beind av móður síni, segði, Gev mær her høvur Jóhannesar Doyp-arans á einum fati.

9 Og kongurin varð syrgin: hó-ast hetta, vegna eiðarins, og teirra sum sótu til matar við honum, beyð hann *tað* at verða givið *henni*.

10 Og hann sendi, og hálshøgdi Jóhannes í fongslinum.

11 Og høvur hansara varð borið á einum fati, og givið til gentunnar: og hon bar *tað* til móður sínar.

12 Og lærusveinar hansara komu, og tóku upp likamið, og jarðaðu tað, og fóru og søgdu Jesusi.

13 ¶ Tá ið Jesus hoyrði *um tað*, fór hann avstað haðan við báti á ein oyðistað einsæris: og tá ið fólkið hevði hoyrt *tað*, fylgdu tey honum til gongu út úr støðun-um.

14 Og Jesus fór fram, og sá eina mikla mannfjöld, og varð rørdur við várkunn mótvegis teimum, og hann grøddi *tey* sjúku teirra.

15 ¶ Og tá ið tað var kvøld,

komu lærusveinar hansara til hansara, sigandi, Hesin er ein oyðistaður, og tíðin nú umliðin; send mannamúgvuna avstað, at tey mega fara inn í bygdirnar, og keypa sær vistir.

16 Men Jesus segði við teir, Teim nýtist ei fara avstað; gevið tit teimum at eta.

17 Og teir siga við hann, Vit hava her einans fimm breyð, og tveir fiskar.

18 Hann segði, Berið tað higar til mín.

19 Og hann beyð mannamúgvuni at setast niður á grasið, og tók tey fimm breyðini, og teir báðar fiskarnar, og, lítandi upp til himmals, vælsignaði hann, og breyt, og gav breyðini til lærusveina *sína*, og lærusveinarnir til mannfjöldarinnar.

20 Og teir ótu allir, og vórðu mettaðir: og teir hentaðu *upp í* tólv fullar tægur av molunum sum lupu av.

21 Og teir sum høvdu etið vóru um fimm túsund menn, umframt konur og børn.

22 ¶ Og beinanvegin noyddi Jesus lærusveinar sínar at fara inn í ein bát, og at fara undan honum yvir hinumegin, meðan hann sendi mannamúgvurnar avstað.

23 Og tá ið hann hevði sent mannamúgvurnar avstað, fór hann niðan á eitt fjall avsíðis at biðja: og tá ið kveldið var komið, var hann har einsamallur.

24 Men báturin var nú mitt úti á sjónum, syftur við aldonum: tí vindurin var ímóti.

25 Og í hini fjórðu náttarvøku fór Jesus til teirra, gangandi á sjónum.

26 Og tá ið lærusveinarnir sóu hann gangandi á sjónum, vórðu teir órógvadir, sigandi, Tað er ein andi; og teir rópaðu út vegna ræðslu.

27 Men beinanveg talaði Jesus til teirra, sigandi, Verið við gott treyst; tað eri eg; verið ikki ræddir.

28 Og Pætur svaraði honum og segði, Harri, um tað ert tú, bjóða mær at koma til tín á vatninum.

29 Og hann segði, Kom. Og tá ið Pætur var komin niður út úr bátinum, gekk hann á vatninum, *fyr*i at fara til Jesu.

30 Men tá ið hann sá vindin *hin* hvølla, varð hann ræddur; og byrjandi at søkka, rópaði hann, sigandi, Harri, frels meg.

31 Og í stundini rætti Jesus fram hond *sína*, og loftaði honum, og segði við hann, O tú av lítlari trúgv, hvørsvegna ivaðist tú?

32 Og tá ið teir vóru komnir inn í bátin, steðgaði vindurin.

33 Tá komu teir sum vóru í bátinum og tilbóðu hann, sigandi, Av sonnum, tú ert Sonur Guðs.

34 ¶ Og tá ið teir vóru farnir yvirum, komu teir inn í land Genes-a-rets.

35 Og tá ið menninir har á staðinum kendust við hann, sendu teir inn í alt landið runt umkring, og fóru til hansara øll sum vóru ilskufongd;

36 Og bønauð hann at tey máttu einans nema faldin á klæði hansara: og so mong sum numu vórðu gjørd fullkomiliga heil.

KAPITUL 15

TÁ komu til Jesu skriflærdir og Pharisearar, sum vóru úr Jerusalem, sigandi,

2 Hví bróta lærusveinar tínir fedranna sið? tí teir tváa sær ikki um hendurnar tá ið teir eta breyð.

3 Men hann svaraði og segði við teir, Hví eisini bróta tit boðið hjá Guði við síði tykkara?

4 Tí Guð beyð, sigandi, Æra faðir tín og móður: og, Tann sum

bannar faðir ella móðir, lat hann doyggja deyðan.

5 Men tit siga, Hvørsumhelst ið man siga við faðir *sín* ella móður *sína*, *Tað er ein gáva*, við hvørjumsumhelst tú ið kundi verðið gagnaður við av mær;

6 Og ærir ikki faðir *sín* ella móður *sína*, *hann skal verða friur*. Soleiðis hava tit gjørt boðið hjá Guði av ongari ávirkan við siði tykkara.

7 *Tykkara* hyklarar, væl prophet-eraði E-sai-as um tykkum, sigandi,

8 Hetta fólk dregst nær mær við munn sínum, og ærir meg við vørrum *sínum*; men hjarta teirra er fjart frá mær.

9 Men til fánýtis tilbiðja tey meg, frálærandi *fyri* lærur boðini av monnum.

10 ¶ Og hann kallaði manna-múgvuna, og segði við tey, Hoyrið og fatið:

11 Ikki tað sum fer inn í munnin dálkar ein mann; men tað sum kemur út úr munninum, hetta dálkar ein mann.

12 Tá komu lærusveinar hansara, og søgdu við hann, Veitst tú at Phariseararnir tóku *sær* meinboga, eftir *at* teir hoyrdu hesa framsøgn?

13 Men hann svaraði og segði, Hvør planta, sum himmalski Faðir mín ikki hevur sett niður, skal verða tikin upp við rót.

14 Latið teir vera: teir eru blindir leiðarar av hinum blindu. Og um hin blindi leiðir hin blindi, munnu báðir falla inn í veitina.

15 Tá tók Pætur til orða og segði við hann, Klárlegg okkum hesa dømisøgu.

16 Og Jesus segði, Eru tit eisini enn uttan skil?

17 Skilja tit ikki enn, at hvatsumhelst ið gongur inn við munnin fer inn í magan, og verður kastað út inn í frárenningina?

18 Men teir lutir sum útganga út úr munninum koma fram frá hjartanum; og teir dálka mannin.

19 Tí út úr hjartanum útganga illar hugsanir, myrðanir, siðloysanir, horfremjanir, stuldrar, falskur vitnisburður, *Guðs*-spottanir:

20 Hesir eru *teir lutir* sum dálka ein mann: men at eta við ótváaðum hondum dálkar ikki ein mann.

21 ¶ Tá fór Jesus haðan, og fór avstað inn í umráðið av Týrus og Sí-don.

22 Og, sí, ein kvinna úr Canaan kom út úr somu umráðunum, og rópaði til hansara, sigandi, Miskunna mær, O Harri, *tú* Sonur Dávids; dóttir mín er herviliga plágað við einum djevli.

23 Men hann svaraði henni ikki eitt orði. Og lærusveinar hansara komu og bønðu hann, sigandi, Send hana avstað; tí hon rópar eftir okkum.

24 Men hann svaraði og segði, Eg eri ikki sendur, uttan til hinna burtmistu seyða av húsi Ísraels.

25 Tá kom hon og tilbað hann, sigandi, Harri, hjálp mær.

26 Men hann svaraði og segði, Tað er ikki vakurt at taka breyðið hjá børnunum, og at kasta *tað* til hundanna.

27 Og hon segði, Sannleiki, Harri: tó eta hundarnir av molunum sum detta av borði meistara síns.

28 Tá svaraði Jesus og segði við hana, O kvinna, stór *er* trúgv tín: veri tær enntá sum tú vilt. Og dóttir hennara varð gjørd heil frá sjálvum tí tíma.

29 Og Jesus fór avstað frá haðan, og kom nær at Galilieusjónum; og fór á eitt fjall, og settist niður har.

30 Og miklar mannfjöldir komu til hansara, havandi við sær *tey sum vóru* lamini, blindi, málleysi, vanfør, og mong onnur, og kast-

aðu tey niður við fótur Jesu; og hann grøddi tey :

31 So mikið at mannfjöldin undraðist, tá ið tey sóu tey málleysu at tala, tey vanføru at verða heil, tey lamnu at ganga, og tey blindu at siggja : og tey dýrðmettu Guð Ísraels.

32 ¶ Tá kallaði Jesus lærusveinar sínar *til sín*, og segði, Eg havi várkunn við mannfjöldini, tí tey halda áfram við mær nú triggjar dagar, og hava einkið at eta : og eg vil ei senda tey avstað fastandi, at ikki tey maktast á veginum.

33 Og lærusveinar hansara siga við hann, Hvaðan skuldu vit havt so mikið breyð í oyðimørkini, sum fyri at metta eina so mikla mannfjöld?

34 Og Jesus sigur við teir, Hvussu mong breyð hava tit? Og teir søgdu, Sjey, og nakrar fáar smáfiskar.

35 Og hann beyð mannfjöldini at setast niður á jørðina.

36 Og hann tók tey sjey breyðini og fiskarnar, og veitti tækkir, og breyt *tey*, og gav til lærusveina sína, og lærusveinarnir til mannfjöldarinnar.

37 Og tey ótu øll, og vórðu mettad : og teir hentaðu av brotna *matinum* sum var eftir *upp í sjey* fullar tægur.

38 Og teir sum ótu vóru fyra túsund menn, umframt konur og børn.

39 Og hann sendi mannfjöldina avstað, og tók bát, og kom inn í umráðini av Mag·da-la.

KAPITUL 16

PHARISEARARNIR eisini *saman* við Sad-du-ce·ar-unum komu, og freistandi bóðu hann at hann vildi sýnt teimum eitt tekni frá himli.

2 Hann svaraði og segði við teir, Tá ið tað er kvøld, siga tit, *Tað*

verður vakurt veður : tí *at* luftin er reyð.

3 Og um morgunin, *Tað verður* ódámligt veður í dag : tí *at* luftin er reyð og skýmlig. O *tykkara* hyklarar, tit duga at skyna á útsjónini á luftini; men duga tit ikki *at skyna á* teknum tíðanna?

4 Ein ónd og horfikin slekt sóknast eftir tekini; og tað skal einkið tekin verða givið henni, uttan tekin Jónasar *prophets*. Og hann fór frá teimum, og fór avstað.

5 Og tá ið lærusveinar hansara vóru komnir yvirum hinumegin, høvdu teir gloymt at tikið breyð.

6 ¶ Tá segði Jesus við teir, Gevið gætur eftir og verið varnir fyri súrdeiggi *Pharisearanna* og *Sad-du-ce·ar-anna*.

7 Og teir umráddust sín ámillum, sigandi, *Tað er* av tí at vit einkið breyð hava tikið.

8 *Hvørt* tá ið Jesus varnaðist, hann segði við teir, O tit av litlari trúgv, hví umráðast tit *tykkara* millum, av tí at tit einkið breyð hava tikið?

9 Skilja tit ikki enn, eiheldur minnst hini fimm breyðini til hinna fimm túsunda, og hvussu mangar tægur tit hentaðu upp?

10 Eiheldur hini sjey breyðini til hinna fyra túsunda, og hvussu mangar tægur tit hentaðu upp?

11 Hvussu er tað at tit ikki fata, at eg talaði *tað* ikki til *tykkara* viðvíkjandi breyði, at tit skuldu vara tykkum fyri súrdeiggi *Pharisearanna* og *Sad-du-ce·ar-anna*?

12 Tá skiltu teir hvussu ið hann beyð *teimum* ikki *at* vara seg fyri súrdeiginum av breyði, men fyri læru *Pharisearanna* og *Sad-du-ce·ar-anna*.

13 ¶ Tá ið Jesus kom inn í *landslutirnar* av *Cæ-sar-e-u Philippi*, spurdi hann lærusveinar sínar, sigandi, Hvør siga menn at eg *Menniskjusunurin* eri?

14 Og teir søgdu, Summir siga at tú ert Jóhannes Doyparin: summir, E-lí-as; og aðrir, Jeremias, ella ein av prophetunum.

15 Hann sigur við teir, Men hvør siga tit at eg eri?

16 Og Símon Pætur svaraði og segði, Tú ert Christus, Sonur hins livandi Guðs.

17 Og Jesus svaraði og segði við hann, Vælsignaður ert tú, Símon Bar-jo-na: tí hold og blóð hevur ikki opinberað tær tað, men Faðir mín sum er í himli.

18 Og eg sigi eisini við teg, At tú ert Pætur, og uppá henda klett vil eg byggja kirkju mína; og portur helvitis skulu ikki vera við yvirlutan ímóti henni.

19 Og eg vil geva tær lykklar himmalsins kongadømis: og hvatsumhelst ið tú bindur á jørð skal verða bundið í himli: og hvatsumhelst ið tú loysir á jørð skal verða loyst í himli.

20 Tá álegði hann lærusveinum sínum at teir ongum manni skuldu siga at hann var Jesus sjálvur Christus.

21 ¶ Frá teirri tíð fram byrjaði Jesus at sýna lærusveinum sínum, hvussu ið hann mátti fara til Jerusalem, og líða mangar lutir av hinum elstu og høvuðsprestunum og hinum skriftlærdu, og verða dripin, og verða reistur aftur hin triðja dagin.

22 Tá tók Pætur hann, og tók at harta hann, sigandi, Fjart veri tað tær, Harri: hetta skal ikki verða tær fyri.

23 Men hann vendi sær, og segði við Pætur, Vík afturum meg, Satan: tú ert mær ein meinbogi: tí tú gáar ei eftir teim lutum sum eru av Guði, men teimum sum eru av monnum.

24 ¶ Tá segði Jesus við lærusveinar sínar, Um nakar maður vil koma aftaná mær, lat hann

avnokta seg sjálvan, og taka upp kross sín, og fylgja mær.

25 Tí hvørsumhelst ið vil frelsa lív sítt skal missa tað: og hvørsumhelst ið vil missa lív sítt fyri mína sök skal finna tað.

26 Tí hvat verður ein maður gagnaður, um hann man vinna allan heimin, og missa sína egnu sál? ella hvat skal ein maður geva í viðurlag fyri sína sál?

27 Tí at Menniskjusunurin skal koma í dýrd Faðirs síns við einglum sínum; og tá skal hann endurgjalda hvørjum manni samsvarandi verkum hansara.

28 Sanniliga sigi eg tykkum, Tað eru summir ið her standa, sum ikki skulu smakka av deyða, fyrrenn teir síggja Menniskjusunin komandi í kongadømi sínum.

KAPITUL 17

OG seks dagar aftaná tekur Jesus Pætur, Jácob, og Jóhannes bróður hansara, og leiðir teir niðan á eitt høgt fjall einsæris,

2 Og varð umbroyttur frammi fyri teimum: og andlit hansara skein sum sólin, og búnaður hansara varð hvítur sum ljósið.

3 Og, sí, har birtust teimum Móses og E-lí-as talandi við hann.

4 Tá tók Pætur til orða, og segði við Jesus, Harri, tað er gott hjá okkum at vera her: um tú vilt, lat okkum gera her trý tabernakkul; eitt til tín, og eitt til Mósesar, og eitt til E-lí-as-ar.

5 Meðan hann enn talaði, sí, eitt bjart skýggj skuggaði yvir teimum: og sí ein rødd út úr skýnum, sum segði, Hesin er mín háttelskaði Sonur, í hvørjum eg eri væl toknaður; hoyrið tit hann.

6 Og tá ið lærusveinarnir hoyrdu tað, fullu teir á andlit sítt, og vóru sára ræddir.

7 Og Jesus kom og nam við teir,

og segði, Reisist, og verið ekki ræddir.

8 Og tá ið teir hövdu lyft upp eygum sínum, sóu teir ongan mann, uttan Jesus einans.

9 Og sum teir komu oman av fjallinum, álegði Jesus teimum, sigandi, Sigið sjónina fyrri ongum manni, fyrrenn Menniskjusunurin verður risin aftur frá hinum deyðu.

10 Og lærusveinar hansara spurdu hann, sigandi, Hví siga tá hinir skriftlærdu at E-lí'-as má fyrst koma?

11 Og Jesus svaraði og segði við teir, E-lí'-as sanniliga skal fyrst koma, og endurbóta allar lutir.

12 Men eg sigi tykkum, At E-lí'-as er komin longu, og teir kendu hann ekki, men hava gjørt við hann hvatsumhelst teimum lysti. Á líkan hátt skal eisini Menniskjusunurin líða *ilt* av teimum.

13 Tá skiltu lærusveinarnir at hann talaði til teirra um Jóhannes Doyparan.

14 ¶ Og tá ið teir vóru komnir til mannfjöldarinnar, kom *ein ávísur* maður til hansara, fallandi niður á knæ fyrri honum, og sigandi,

15 Harri, miskunna syni mínum: tí hann er sinnissjúkur, og sára plágaður: tí ofsinnis fellur hann inn í eldin, og ofta inn í vatnið.

16 Og eg leiddi hann til lærusveina tína, og teir kundu ekki lekja hann.

17 Tá svaraði Jesus og segði, O trútóma og rangsnúna ætt, hvussu leingi skal eg verða hjá tykkum? hvussu leingi skal eg tola tykkum? leiðið hann higar til mín.

18 Og Jesus hartaði djevulin; og hann fór burtur út úr honum: og barnið varð lekt frá sjálvastum tí tíma.

19 Tá komu lærusveinarnir til Jesu burturfrá, og søgdu, Hví kundu ikki vit kasta hann út?

20 Og Jesus segði við teir, Uppá grund av vantrúgv tykkara: tí *at* sanniliga sigi eg tykkum, Um tit hava trúgv sum eitt sinnopskorn, munnu tit siga við hetta fjall, Flyt burtur hiðan yvir hagar; og tað skal flytast burtur; og einkið skal vera ógjørligt hjá tykkum.

21 Hvussu enn er fer hetta slagið ikki út uttan við bøn og føstu.

22 ¶ Og meðan teir dvaldu í Galileu, segði Jesus við teir, Menniskjusunurin skal verða svikin inn í mannahendur:

23 Og teir skulu drepa hann, og triðja dagin skal hann verða reistur *upp* aftur. Og teir vórðu avbera syrgnir.

24 ¶ Og tá ið teir vóru komnir til Ca-per-na-um, komu teir sum tóku ímóti íkastspeningi til Pæturs, og søgdu, Rindar ikki meistari tykkara íkast?

25 Hann sigur, Jú. Og tá ið hann var komin inn í húsið, var Jesus fyrri á enn hann, sigandi, Hvat heldur tú, Símon? av hvørjum taka kongar jarðarinnar toll ella íkast? av sínum egnu børnum, ella av fremmandum?

26 Pætur sigur við hann, Av fremmandum. Jesus sigur við hann, So eru børnini frí.

27 Hóast tað, at ikki vit skuldu vordið teimum at meinboga, gakk tú til sævarins, og kasta ein húk, og tak upp fiskin sum fyrst kemur upp; og tá ið tú hevur opnað munnin á honum, skalt tú finna eitt pengastykki: tað tak, og gev teimum fyrri meg og teg.

KAPITUL 18

UM somu tíðina komu lærusveinarnir til Jesu, sigandi, Hvør er hin størsti í kongadømi himmalsins?

2 Og Jesus kallaði eitt lítið barn til sín, og setti tað í miðju teirra,

3 Og segði, Sanniliga sigi eg

tykkum, Uttan tit verða umvend-
ir, og gerast eins og lítil börn,
munnu tit ikki ganga inn í konga-
dømi himmalsins.

4 Hvørsumhelst *ið* tí man eyð-
mýkja seg sjálvan eins og hetta
lítla barnið, hin sami er størstur í
kongadømi himmalsins.

5 Og hvøriðso man taka ímóti
einum slíkum lítlum barni í navni
mínum tekur ímóti mær.

6 Men hvøriðso man verða ein-
um av hesum smáu sum trúgva á
meg ein meinbogi, honum var tað
betri at ein mylnusteinur varð hong-
dur um háls hansara, og at hann
varð druknaður í havsins djúp.

7 ¶ Vei heiminum uppá grund
av meinbogum! tí tað má neyðugt
verða at meinbogar koma; men
vei tí manni við hvørjum mein-
bogin kemur!

8 Av hvørji grund um hond tín
ella fótur tín er tær ein meinbogi,
sker tey av, og kasta *tey* frá tær:
tað er tær betri at ganga inn til lívs
haltur ella vanførur, heldur enn
havandi tvær hendur ella tveir
føtur at verða kastaður inn í ævigt-
varandi eld.

9 Og um eyga títt er tær ein
meinbogi, slít tað úr, og kasta *tað*
frá tær: tað er tær betri at ganga
inn til lívs við einum eyga, heldur
enn havandi tvey eygu at verða
kastaður inn í helvitis eld.

10 Ansið eftir at tit ikki van-
virða eitt av hesum smáu; tí eg
sigi tykkum, At í himli skoða
einglar teirra altíð andlit Faðirs
míns sum er í himli.

11 Tí at Menniskjusunurin er
komin at frelsa tað sum var
burturmist.

12 Hvussu hugsa tit? um ein
maður hevur hundrað seyðir, og
ein teirra er vilstur, fer hann ei frá
teim níggu og níti, og fer niðan í
fjöllini, og leitar eftir honum sum
er vilstur *burtur*?

13 Og um so er at hann finnur
hann, sanniliga sigi eg tykkum,
hann fegnast meira um handa
seyð, enn um teir níggu og níti
sum ikki viltust *burtur*.

14 Enntá soleiðis er tað ei vilji
Faðirs tykkara sum er í himli,
at eitt av hesum smáu skuldu
glatast.

15 ¶ Haraftrat um bróður tín
misbrýtur *seg* ímóti tær, far og
sig honum feil hansara millum tín
og hansara einsamallir: um hann
man hoyra teg, hevur tú vunnið
bróður tín.

16 Men um hann vil ikki hoyra
teg, tá tak við tær ein ella tveir
aftrat, at við munninum á tveim-
um ella trimum vitnum hvørt orð
má verða grundfest.

17 Og um hann man vansketta
at hoyra teir, sig *tað* fyri kirkjuni:
men um hann vanskettir at hoyra
kirkjuna, lat hann vera tær eins og
ein heiðin maður og ein tollari.

18 Sanniliga sigi eg tykkum,
Hvatsumhelst *ið* tit binda á jørð,
skal verða bundið í himli: og hvat-
sumhelst *ið* tit loysa á jørð skal
verða loyst í himli.

19 Aftur sigi eg tykkum, At um
tveir av tykkum eru samdir á jørð
viðvíkjandi nøkrum luti sum teir
biðja um, tað skal verða gjørt fyri
teir av Faðir mínum sum er í
himli.

20 Tí hvar tveir ella tríggir eru
savnaðir saman í navni mínum,
har eri eg mitt ímillum teirra.

21 ¶ Tá kom Pætur til hansara,
og segði, Harri, hvussu ofta skal
bróður mín synda ímóti mær, og
eg fyrigeva honum? til sjei ferðir?

22 Jesus sigur við hann, Eg sigi
tær ikki, Inntil sjei ferðir: men,
Inntil sjei ferðir sjei.

23 ¶ Tessvegna er kongadømi
himmalsins líknað við ein ávisan
kong, hvør vildi gera upp rok-
skap við tænarar sínar.

24 Og tá ið hann var byrjaður at telja upp, varð ein ferdur til hansara, hvør skyldaði honum tiggju túsund talentir.

25 Men við tað at hann ei hevði at gjalda við, beyð harri hansara hann at verða seldan, og konu hansara, og børn, og alt sum hann hevði, og rindan at verða gjørda.

26 Tænarin tessvegna fell niður, og tilbað hann, sigandi, Harri, hav tol við mær, og eg vil rinda tær alt.

27 Tá varð harrin hjá tí tænarara rørdur við várkunn, og loysti hann, og fyrigav honum skuldina.

28 Men hin sami tænarin fór út, og fann ein av samtænarum sínum, sum skyldaði honum hundrað denarar : og hann legði hendur á hann, og tók um kværkrarnar á honum, sigandi, Rinda mær tað tú skyldar.

29 Og samtænarari hansara fell niður við fótur hansara, og bøn-aði hann, sigandi, Hav tol við mær, og eg vil rinda tær alt.

30 Og hann vildi ikki: men fór og kastaði hann inn í fongsul, til hann rindaði skuldina.

31 So tá ið samtænarar hansara sóu tað sum varð gjørt, vórðu teir ógvuliga syrgnir, og komu og søgdu harra sínum frá øllum sum varð gjørt.

32 Harri hansara, eftir at hann hevði kallað hann, segði tá við hann, O tú illi tænarari, eg fyrigav tær alla hasa skuldina, av tí at tú baðst meg:

33 Skuldi tú ikki eisini hava havt várkunn við samtænarara tín-um, enntá eins og eg tók synd í tær?

34 Og harri hansara varð vreiður, og gav hann yvir til pínslaranna, til hann rindaði alt sum honum var skyldugt.

35 So líkaleiðis skal himmalski Faðir mín eisini gera við tykkum, um tit frá hjørtum tykkara ikki fyrigeva hvør og ein bróður sínum misbrot hansara.

KAPITUL 19

OG tað bar so á, at tá ið Jesus hevði endað hesar framsagnir, fór hann avstað úr Galileu, og kom inn í landamørk Judæu handan Jordan;

2 Og miklar mannfjöldir fylgdu honum; og hann grøddi tey har.

3 ¶ Phariseararnir komu eisini til hansara, freistandi hann, og sigandi við hann, Er tað manni lógligt at koyra burtur konu sína av hvørji grund tað so er?

4 Og hann svaraði og segði við teir, Hava tit ikki lisið, at tann sum gjørði tey við byrjanina, gjørði tey kallmann og kvennmann,

5 Og segði, Av hesi grund skal maður fara frá faðir og móður, og skal halda fast um konu sína: og tey tvey skulu verða eitt hold?

6 Av hvørji grund tey ei meir eru tvey, men eitt hold. Hvat Guð tessvegna hevur saman komið, skilji maður ikki sundur.

7 Teir siga við hann, Hví beyð tá Móses at geva henni skilnaðarskriv, og at koyra hana burtur?

8 Hann sigur við teir, Uppá grund av harðleikan av hjørtum tykkara loyvdi Móses tykkum at koyra burtur konur tykkara: men frá byrjanini var tað ei so.

9 Og eg sigi tykkum, Hvørsumhelst ið man koyra burtur konu sína, undantikið um tað er fyri siðloysi, og man giftast við eini aðrari, fremur hordóm: og hvøríðso giftist við henni sum er koyrd burtur, fremur hordóm.

10 ¶ Lærusveinar hansara siga við hann, Um viðurskifti mansins eru soleiðis við konu hansara, er tað ikki gott at giftast.

11 Men hann segði við teir, Ikki allir menn kunnu taka við hesi framsøgn, uttan teir til hvørja tað er givið.

12 Tí tað eru summir geldingar, sum vórðu føddir soleiðis frá

lív móður móður sínar: og tað eru summir geldingar, sum vórðu gjørdir geldingar av monnum: og tað eru geldingar, sum hava gjørt seg sjálvar geldingar fyri sök himmalsins kongadømis. Tann ið er førur fyri at taka við tí, hann taki við tí.

13 ¶ Tá vórðu ferd til hansara lítul børn, at hann skuldi leggja hendur sínar á tey, og biðja: og lærusveinarnir hartáðu tey.

14 Men Jesus segði, Loyvið lítlum børnum, og sýtið teim ei, at koma til mín: tí at slíkum hoyrir kongadømi himmalsins til.

15 Og hann legði hendur sínar á tey, og fór avstað haðan.

16 ¶ Og, sí, ein kom og segði við hann, Góði Meistari, hvat gott skal eg gera, at eg má hava ævigt lív?

17 Og hann segði við hann, Hví kallar tú meg góðan? tað er eingin góður uttan ein, tað er, Guð: men um tú vilt ganga inn til lívs, halt boðini.

18 Hann sigur við hann, Hvørji? Jesus segði, Tú skalt einkið morðinna, Tú skalt ikki fremja hordóm, Tú skalt ikki stjála, Tú skalt ikki bera falskan vitnisburð,

19 Æra faðir tín og móður tína: og, Tú skalt elska næsta tín sum sjálvan teg.

20 Hin ungi maðurin sigur við hann, Allar hesar lutir havi eg hildið frá ungdómi mínum upp eftir: hvat vantar mær enn?

21 Jesus segði við hann, Um tú vilt verða fullkomin, far og sel tað tú hevur, og gev til hinna fátæku, og tú skalt hava dýrgrip í himli: og kom og fylg mær.

22 Men tá ið hin ungi maðurin hoyrði hasa framsøgn, fór hann burtur sorgarfullur: tí hann hevði miklar ognir.

23 ¶ Tá segði Jesus við lærusveinar sínar, Sanniliga sigi eg tykkum, At ein ríkur maður skal treyðugt ganga inn í kongadømi himmalsins.

24 Og aftur sigi eg tykkum, Tað er lættari hjá einum kameli at fara í gjøgnum eitt nálareyga, enn hjá einum ríkum manni at ganga inn í kongadømi Guðs.

25 Tá ið lærusveinar hansara hoyrdu tað, vórðu teir avbera ógvadír, sigandi, Hvør kann tá verða frelstur?

26 Men Jesus skoðaði teir, og segði við teir, Við monnum er hetta ógjørligt; men við Guði eru allir lutir gjørligir.

27 ¶ Tá tók Pætur til orða og segði við hann, Sí, vit eru farnir frá øllum, og hava fylgt tær; hvat skulu vit hava tessvegna?

28 Og Jesus segði við teir, Sanniliga sigi eg tykkum, At tit sum hava fylgt mær, í endurføðingini tá ið Menniskjusunurin skal sita í trónu dýrdar sínar, skulu tit eisini sita uppiá tólv trónum, dømandi hinar tólv ættir Ísraels.

29 Og hvør tann sum er farin frá húsum, ella brøðrum, ella systurum, ella faðir, ella móður, ella konu, ella børnum, ella jarðum, fyri navns míns sök, skal móttaka hundraðfalt aftur, og skal arva ævigtvarandi lív.

30 Men mangir sum eru fyrstir skulu verða síðstir; og hinir síðstu skulu verða fyrstir.

KAPITUL 20

TÍ at kongadømi himmalsins er líkt einum manni sum er ein húseigari, sum fór út árla um morgunin at leiga arbeidsmenn inn í víngarð sín.

2 Og tá ið hann var komin ásamt við arbeidsmenninar um ein denar um dagin, sendi hann teir inn í víngarð sín.

3 Og hann fór út um hin triðja tíman, og sá aðrar standandi fyri einkið á torginum,

4 Og segði við teir; Farið tit eisini inn í víngarðin, og hvatsum-

helst ið rætt er vil eg geva tykkum. Og teir fóru leið sína.

5 Aftur fór hann út um hin sætta og hin níggjunda tíman, og gjörði líkaleiðis.

6 Og um hin ellivta tíman fór hann út, og fann aðrar standandi fyri einkið, og sigur við teir, Hví standa tit her allan dagin fyri einkið?

7 Teir siga við hann, Av tí at eingin maður hevur leigað okkum. Hann sigur við teir, Farið tit eisini inn í vingarðin; og hvatsumhelst ið rætt er, tað skulu tit móttaka.

8 So tá ið kvøld var komið, sigur harri vingarðsins við húsleiðara sín, Kalla arbeíðsmenninar, og gev teimum lön teirra, byrjandi frá hinum síðsta at hinum fyrsta.

9 Og tá ið teir komu sum *vórðu leigaðir* um hin ellivta tíman, móttóku teir hvør maður ein denar.

10 Men tá ið hinir fyrstu komu, hildu teir at teir skuldu havt móttikið meira; og teir somuleiðis móttóku hvør maður ein denar.

11 Og tá ið teir høvdu móttikið hann, knarraðu teir inná hús-bóndan,

12 Sigandi, Hesir síðstu hava virkað *eittans* ein tíma, og tú hevur gjört teir javnlíkar okkum sum hava borið byrðu og hita dagsins.

13 Men hann svaraði einum teirra, og segði, Vinur, eg geri tær ongan órætt: samdist tú ikki við meg um ein denar?

14 Tak tað títt er, og far leið tína: eg vil geva hesum síðsta, enntá eins og tær.

15 Er tað ei lógligt hjá mær at gera hvat eg vil við mítt egna? Er eyga títt ilt, av tí at eg eri góður?

16 Soleiðis skulu hinir síðstu verða fyrstir, og hinir fyrstu síðstir: tí mangir eru kallaðir, men fáir útvaldir.

17 ¶ Og Jesus, farandi niðan til Jerusalem, tók teir tólv lærusvein-

arnar til síðis á veginum, og segði við teir,

18 Sí, vit fara niðan til Jerusalem; og Menniskjusunurin skal verða svikin høvuðsprestunum og hinum skriftlærdu *i hendur*, og teir skulu dómfella hann til deyða,

19 Og skulu geva hann yvir til Heidninganna at háða, og at húðfletta, og at krossfesta hann: og hin triðja dagin skal hann rísa upp aftur.

20 ¶ Tá komu til hansara móðirin at Zeb-e-de'-us-ar børnum við sonum sínum, tilbiðjandi hann, og tráandi eitt ávíst av honum.

21 Og hann segði við hana, Hvat vilt tú? Hon sigur við hann, Veit at hesir báðir synir mínir mega sita, annar við høgru hond tína, og hin við vinstru, í kongadømi tínum.

22 Men Jesus svaraði og segði, Tit vita ikki hvat tit biðja um. Eru tit førir fyri at drekka úr tí bikari sum eg skal drekka úr, og at verða doyptir við tí dopi sum eg eri doyptur við? Teir siga við hann, Vit eru førir.

23 Og hann sigur við teir, Tit skulu víst drekka úr bikari mínum, og verða doyptir við tí dopi sum eg eri doyptur við: men at sita við mína høgru hond, og við mína vinstru, er ikki mítt at geva, men tað skal verða givið til teirra fyri hvørjar tað er fyribúgvíð av Faðir mínum.

24 Og tá ið teir tiggju hoyrdu tað, vórðu teir rørdir við harmavreiði inná teir báðar brøðurnar.

25 Men Jesus kallaði teir til sín, og segði, Tit vita at prinsarnir hjá Heidningunum útinna harradømi yvir teimum, og teir ið eru miklir útinna myndugleika á teimum.

26 Men soleiðis skal tað ikki vera tykkara millum: men hvørsumhelst ið vil vera mikil tykkara millum, hann veri tænarí tykkara;

27 Og hvørsumhelst ið vil vera hægstur tykkara millum, hann veri sveinur tykkara:

28 Enntá eins og Menniskjusunurin kom ikki at verða tænaður, men at tæna, og at geva lív sitt eitt loysnargjald fyri mangar.

29 Og sum teir fóru avstað frá Jericho, fylgdi honum ein mikil mannfjöld.

30 ¶ Og, sí, tveir blindir menn sitandi við vegkantin, tá ið teir hoyrdu at Jesus fór framvið, rópaðu út, sigandi, Miskunna okkum, O Harri, tú Sonur Dávids.

31 Og mannfjöldin hartaði teir, tí teir skuldu halda seg í friði: men teir rópaðu tess meira, og søgdu, Miskunna okkum, O Harri, tú Sonur Dávids.

32 Og Jesus stóð stillur, og kallaði teir, og segði, Hvat vilja tit at eg skal gera tykkum?

33 Teir siga við hann, Harri, at eygu okkara mega verða upplatin.

34 So Jesus hevði várkunn við teimum, og nam við eygu teirra: og í stundini fingi eygu teirra sjón, og teir fylgdu honum.

KAPITUL 21

OG tá ið teir nærkaðust Jerusalem, og vóru komnir til Bethphage, innat Olivinfjallinum, tá sendi Jesus tveir lærusveinar,

2 Og segði við teir, Farið inn í bygdina frammanfyri tykkum, og beinanveg skulu tit finna ein asna bundnan, og eitt fyl hjá tí: loysið tey, og leiðið tey til mín.

3 Og um nakar maður sigur okkurt við tykkum, skulu tit siga, Harranum tørvar tey; og beinanvegin vil hann senda tey.

4 Alt hetta varð gjørt, at tað mátti verða uppfyllt sum varð talað við prophetinum, sigandi,

5 Sí-on-s dóttir sigið tit frá, Sí, Kongur tín til tín kemur, eyðmjúkur, og sitandi á einum asna,

og einum asnafyli, fylinum hjá lastadjóri.

6 Og lærusveinarnir fóru, og gjørdi sum Jesus beyð teimum,

7 Og komu við asnanum, og fylinum, og lögdu klæði síni á tey, og teir settu hann hará.

8 Og ein sera mikil mannfjöld breiddi klæði síni á vegin; onnur skóru greinar niður av trønum, og stroyddu tær á vegin.

9 Og mannfjöldirnar sum fóru undan, og sum fylgdu, rópaðu, sigandi, Ho-san-na til Sonar Dávids: Vælsignaður er tann ið kemur í navni Harrans; Ho-san-na í tí hægsta.

10 Og tá ið hann var komin inn í Jerusalem, varð allur staðurin rørdur, sigandi, Hvør er hesin?

11 Og mannfjöldin segði, Hesin er Jesus, propheturin úr Nazareth av Galileu.

12 ¶ Og Jesus fór inn í tempul Guðs, og kastaði út allar teir ið seldu og keyptu í templinum, og koyrði um koll bordini hjá peningavekslarunum, og sessirnar hjá teimum ið seldu dúgvur,

13 Og segði við teir, Tað stendur skrivað, Hús mitt skal verða kallað bønarhúsið; men tit hava gjørt tað eitt ránsmannabøli.

14 Og tey blindu og tey lamnu komu til hansara í templinum; og hann grøddi tey.

15 Og tá ið høvuðsprestarnir og hinir skriftlærdu sóu teir undurfullu lutirnar sum hann gjørdi, og børnini rópanði í templinum, og sigandi, Ho-san-na til Sonar Dávids; vórðu teir sára misnøgdir,

16 Og søgdu við hann, Hoyrir tú hvat hesi siga? Og Jesus sigur við teir, Ja; hava tit aldri lisið, Ut úr munninum á pinkubørnum og bróstabørnum hevur tú lovprisan fullkomnað?

17 ¶ Og hann fór frá teimum,

og fór út úr staðinum inn í Bethaniu; og har gisti hann.

18 Nú, um morgunin sum hann kom aftur inn í staðin, hungraði hann.

19 Og tá ið hann sá eitt fikutræ á veginum, kom hann at tí, og fann einkið hará, men bløð einans, og segði við tað, Eingin ávøkstur vaksi á tær hiðanifrá um ævir. Og í stundini fólnaði fikutræið burtur.

20 Og tá ið lærusveinarnir sóu tað, undraðust teir, sigandi, Hvør skjótt er fikutræið fólnað burtur!

21 Jesus svaraði og segði við teir, Sanniliga sigi eg tykkum, Um tit hava trúgv, og ivast ei, skulu tit ikki einans gera hetta *sum er gjørt* við fikutræið, men eisini um tit munnu siga við hetta fjall, Veri tú *burturflutt*, og veri tú kastað inn í sjógvin; tað skal verða gjørt.

22 Og allar lutir, hvørjar sum helst ið tit munnu biðja um í bøn, trúgvandi, *teir* skulu tit móttaka.

23 ¶ Og tá ið hann var komin inn í templið, komu høvuðsprestarnir og hinir elstu fólksins til hansara meðan hann frálærði, og søgdu, Við hvørjum myndugleika gert tú hesar lutir? og hvør gav tær henda myndugleika?

24 Og Jesus svaraði og segði við teir, Eg eisini vil spyrja tykkum eitt, sum um tit siga mær, vil eg á líkan hátt siga tykkum við hvørjum myndugleika eg geri hesar lutir.

25 Dópur Jóhannesar, hvaðan var hann? frá himli, ella av monnum? Og teir umhugsaðu seg við sær sjálvum, sigandi, Um vit skulu siga, Frá himli; vil hann siga við okkum, Hví trúðu tit honum tá ikki?

26 Men um vit skulu siga, Av monnum; óttast vit fólkið; tí øll halda Jóhannes fyrri ein prophet.

27 Og teir svaraðu Jesusi, og

søgdu, Vit kunnu ikki siga. Og hann segði við teir, Eiheldur sigi eg tykkum, við hvørjum myndugleika eg geri hesar lutir.

28 ¶ Men hvat halda tit? Ein *ávisur* maður hevði tveir synir; og hann kom til hins fyrra, og segði, Sonur, gakk og virka í dag í víngarði mínum.

29 Hann svaraði og segði, Eg vil ikki: men síðan iðraði hann seg, og fór.

30 Og hann kom til hins seinna, og segði á líkan hátt. Og hann svaraði og segði, Eg *fari*, harri: og fór ikki.

31 Hvør av teim báðum gjörði vilja faðirs *sins*? Teir siga við hann, Hin fyrri. Jesus sigur við teir, Sanniliga sigi eg tykkum, At tollararnir og skøkjurnar ganga inn í kongadømi Guðs undan tykkum.

32 Tí Jóhannes kom til tykkara á vegi rættvísinnar, og tit trúðu honum ikki: men tollararnir og skøkjurnar trúðu honum: og tit, tá ið tit høvdu sæð *tað*, vendu ikki um aftaná, at tit máttu trúð honum.

33 ¶ Hoyrið eina aðra dømsøgu: Tað var ein ávisur húsbóndi, sum plantaði ein víngarð, og girdi rundan um hann, og gróv eina vínpressu í honum, og bygdi eitt torn, og leigaði hann út til víngarðsmanna, og fór inn í eitt fjarlagið land:

34 Og tá ið fruktartíðin nærkaðist, sendi hann tænarar sínar til víngarðsmannanna, at teir máttu tikið við ávøkstunum av honum.

35 Og víngarðsmenninir tóku tænarar hansara, og bardu ein, og drópu ein annan, og steinaðu ein annan.

36 Aftur sendi hann aðrar tænarar fleiri enn hinar fyrri: og teir gjördu við teir líkaleiðis.

37 Men síðst av øllum sendi hann son sín til teirra, sigandi,

Teir vilja hava virðing fyrri syni mínum.

38 Men tá ið vingarðsmenninir sóu sonin, søgdu teir sín ámillum, Hesin er arvingin: komið, latum okkum drepa hann, og latum okkum draga arv hansara inn undir okkum.

39 Og teir fangaðu hann, og kastaðu *hann* út úr vingarðinum, og banaðu *honum*.

40 Tá ið tessvegna harri vingarðsins kemur, hvat vil hann gera við hasar vingarðsmenn?

41 Teir siga við hann, Hann vil herviliga oyðileggja hasar vondu menn, og vil útleiga øðrum vingarðsmonnum vingarð *sín*, sum skulu veita honum ávøkstirnar í sínum tíðum.

42 Jesus sigur við teir, Lósu tit aldri í skriftunum, Steinurin sum smiðirnir vrakaðu, hin sami er vorðin høvuðshornasteinurin: hetta er gerningur Harrans, og undranarvert er tað í eygum várum?

43 Tessvegna sigi eg tykkum, Kongadømi Guðs skal verða tikið frá tykkum, og givið til eina tjóð sum ber fram ávøkstir tess.

44 Og hvørsumhelst *ið* man falla á henda stein skal verða soraður: men á hvønsumhelst *ið* hann man falla, hann vil hann mylja í støv.

45 Og tá ið høvuðsprestarnir og Phariseararnir høvdu høyrð dømisøgu hansara, varnaðust teir at hann talaði um teir.

46 Men tá ið teir søktu at leggja hendur á hann, óttaðust teir mannfjöldina, tí tey tóku hann fyrri ein prophet.

KAPITUL 22

OG Jesus tók til orða og talaði aftur til teirra við dømisøgum, og segði,

2 Kongadømi himmalsins er líkt einum ávísium kongi, sum gjørði eitt brúðleyp fyrri syni sínum,

3 Og sendi út tænarar sínar at

kalla teir ið vórðu bodnir til brúðleypsins: og teir vildu ei koma.

4 Aftur sendi hann út aðrar tænarar, sigandi, Sigið teimum sum eru bodnir, Sí, eg havi fyribúgvíð máltíð mína: oksar mínir og gøðingarkálvar *mínir eru* dripnir, og allir lutir *eru* til reiðar: komið í brúðleypið.

5 Men teir hildu hánt um *tað*, og fóru leiðir sínar, ein í garð sín, ein annar í handil sín:

6 Og leivdin tók tænarar hansara, og fór illviljandi við teimum, og banaði *teimum*.

7 Men tá ið kongurin frætti um *hetta*, varð hann vreiður: og hann sendi út herlið síni, og oyddi hasar morderarnar, og brendi upp stað teirra.

8 Tá sigur hann við tænarar sínar, Brúðleypið er til reiðar, men teir sum vórðu bodnir vóru ei verdigir.

9 Farið tit tessvegna út á alfaravegirnar, og so mongum sum tit munnu hitta, bjóðið til brúðleypsins.

10 So hasir tænararnir fóru út á alfaravegirnar, og savnaðu saman øll so mong sum teir funnu, bæði ring og góð: og brúðleypið varð búgvíð við gestum.

11 ¶ Og tá ið kongurin kom inn at síggja gestirnar, sá hann har ein mann sum var ikki ílatin eitt brúðleypsklæði:

12 Og hann sigur við hann, Vinur, hvussu komst tú inn higar og hevur ikki eitt brúðleypsklæði? Og hann fekk einkið talað.

13 Tá segði kongurin við tænararnar, Bindið hann hond og fót, og takið hann burtur, og kastið *hann* inn í ytra myrkur; har skal verða grátur og tannagrisl.

14 Tí mangir eru kallaðir, men fáir *eru* útvaldir.

15 ¶ Tá fóru Phariseararnir, og lögdu ráð um hvussu teir máttu fangað hann í talu *hansara*.

16 Og teir sendu út til hansara lærusveinar sínar við He-ró-di-ar-unum, sigandi, Meistari, vit vita at tú ert sannur, og lærir veg Guðs í sannleika, eiheldur leggur tú í nakran *mann*: tí tú hyggur ei at persónum manna.

17 Sig okkum tessvegna, hvat meinar tú? Er tað lógligt at lata Cæsari íkast, ella ei?

18 Men Jesus varnaðist vondsku teirra, og segði, Hví freista tit meg, *tykkara* hyklarar?

19 Sýnið mær íkastspeningin. Og teir fingi honum ein denar.

20 Og hann sigur við teir, Hvørs mynd og áskrift *er* henda?

21 Teir siga við hann, Cæsars. Tá sigur hann við teir, Latið tí Cæsari teir lutir hvørjar Cæsars eru; og Guði teir lutir hvørjar Guðs eru.

22 Tá ið teir høvdu hoyrt *hesi orðini*, undraðust teir, og fóru frá honum, og fóru leið sína.

23 ¶ Hin sama dagin komu Sad-du-ce'-ar-arnir til hansara, sum siga at eingin uppreisn er, og spurdu hann,

24 Sigandi, Meistari, Móses segði, Um maður doyri, havandi eingi børn, skal bróður hansara giftast við konu hansara, og reisa upp bróður sínum sáð.

25 Nú, tað vóru hjá okkum sjev bróður: og hin fyrsti, tá ið hann hevði gift *seg* við eini konu, andaðist, og, havandi einkið avkom, eftirlæt bróður sínum konu sína:

26 Líkaleiðis eisini hin annar, og hin triðji, fram at hinum sjeynða.

27 Og síðst av øllum doyði konan eisini.

28 Tessvegna í uppreisnini hvørs kona skal hon verða av teimum sjev? tí teir høvdu hana allir.

29 Jesus svaraði og segði við teir, Tit fara skeivir, ei kennandi skriftirnar, eiheldur mátt Guðs.

30 Tí í uppreisnini hvørki gift-

ast tey, ella verða givin í giftu, men eru eins og einglar Guðs í himli.

31 Men hvat viðvíkur uppreisn hinna deyðu, hava tit ikki lisið tað sum varð talað til tykkara av Guði, sigandi,

32 Eg eri Guð Ábrahams, og Guð Ísaacs, og Guð Jácobs? Guð er ei Guð teirra deyðu, men teirra livandi.

33 Og tá ið mannfjöldin hoyrði *hetta*, vórðu tey ovfarin yvir læru hansara.

34 ¶ Men tá ið Phariseararnir høvdu hoyrt at hann hevði tept Sad-du-ce'-ar-arnar, vóru teir savnaðir saman.

35 Ein av teimum, *sum var* ein lógvænur, spurdi *hann* tá *ein spurning*, freistandi hann, og sigandi,

36 Meistari, hvørt *er* hitt stóra boðið í lógini?

37 Jesus segði við hann, Tú skalt elska Harran Guð tín við øllum hjarta tínum, og við allari sál tíni, og við øllum huga tínum.

38 Hetta er hitt fyrsta og stóra boðið.

39 Og hitt næsta *er* líkt tí, Tú skalt elska næsta tín sum sjálvan teg.

40 Á hesum báðum boðunum hongur øll lógin og prophetarnir.

41 ¶ Meðan Phariseararnir vóru saman savnaðir, spurdi Jesus teir,

42 Sigandi, Hvat halda tit um Christ? hvørs sonur er hann? Teir siga við hann, *Sonur* Dávíds.

43 Hann sigur við teir, Hvussu kallar Dávid hann tá í anda Harra, sigandi,

44 Harrin segði við Harra mín, Sit tú við høgru hond mína, til eg geri figgindar tínar fótshammul tín.

45 Um Dávid tá kallar hann Harra, hvussu er hann sonur hansara?

46 Og eingin maður var førur fyri at svara honum eitt orð,

eiheldur tordi nakar *maður* frá tí degi fram at spyrja hann nakrar fleiri *spurningar*.

KAPITUL 23

TÁ talaði Jesus til mannfjöldarinnar, og til lærusveina sína,

2 Sigandi, Hinir skrifflærdum og Phariseararnir sita í stóli Mósesar:

3 Alt, tessvegna, hvørjumsumhelst *íð* teir bjóða tykkum at geva ans, *tí* gevið ans og *tað* gerið; men gerið ikki eftir verkum teirra: tí teir siga, og gera ei.

4 Tí teir binda tungar byrðar og svárar at verða bornar, og leggja *tær* á herðarnar á monnum, men *sjálvir* vilja teir ikki flyta *tær* við einum fingri sínum.

5 Men øll verk síni gera teir fyrri at verða sæddir av monnum: teir gera breiðar minnisreimar sínar, og vaksa um klædnafaldar sínar,

6 Og elska hini ovastu sætini í veitslum, og hinar fremstu sessirnar í synagogunum,

7 Og heilsanir á torgunum, og at verða kallaðir av monnum, Rabbi, Rabbi.

8 Men verðið ikki tit kallaðir Rabbi: tí ein er Meistari tykkara, *enntá* Christus; og allir eru tit brøður.

9 Og kallið ongan *mann* faðir tykkara uppiá jørðini: tí ein er Faðir tykkara, sum er í himli.

10 Eiheldur verðið tit kallaðir meistarar: tí ein er Meistari tykkara, *enntá* Christus.

11 Men tann sum er størstur tykkara millum skal verða tænaritykkara.

12 Og hvørsumhelst *íð* man upphevja seg sjálvan skal verða lækkadur; og tann *íð* man eyðmýkja seg sjálvan skal verða upphevjadur.

13 ¶ Men vei tykkum, skrifflærdum og Pharisearum, hyklarum! tí tit lata aftur kongadømi himmalsins ímóti monnum: tí at

hvørki ganga tit inn *sjálvir*, eiheldur loyva tit teimum sum eru við at fara inn at ganga inn.

14 Vei tykkum, skrifflærdum og Pharisearum, hyklarum! tí at tit oyðeta húsini hjá einkjum, og á kvamsvís halda langa bøn: tessvegna skulu tit móttaka tess stórri heldøming.

15 Vei tykkum, skrifflærdum og Pharisearum, hyklarum! tí at tit ferðast um á sjógvi og landi fyrri at vinna ein prosilytt, og tá *íð* hann er vunnin, gera tit hann *tí* tvífalt meiri helvitis barnið enn tit eru sjálvir.

16 Vei tykkum, *tykkara* blindu vegleiðarar, sum siga, Hvørsumhelst *íð* man svørja við templið, tað er einkið; men hvørsumhelst *íð* man svørja við gull tempulsins, hann er ein skuldnari!

17 *Tykkara* dárar og blindu: tí hvørt er stórri, gullið, ella templið sum halgar gullið?

18 Og, Hvørsumhelst *íð* man svørja við altarið, tað er einkið; men hvørsumhelst *íð* svør við gávuna sum er uppiá tí, hann er sekur.

19 *Tykkara* dárar og blindu: tí hvørt er stórri, gávan, ella altarið sum halgar gávuna?

20 Hvøriðso tessvegna man svørja við altarið, svør við tað, og við allar lutir hará.

21 Og hvøriðso man svørja við templið, svør við tað, og við hann sum býr harí.

22 Og tann *íð* man svørja við himmalin, svør við trónu Guðs, og við hann sum situr hará.

23 Vei tykkum, skrifflærdum og Pharisearum, hyklarum! tí at tit gjalda tíggjund av myntu og dild og kumman, og hava útilatið hini tyngru *evni* lógarinnar, dóm, miskunn, og trúgv: hesi áttu tit at hava gjørt, og ikki at latið hini eftir ógjörd.

24 *Tykkara* blindu vegleiðarar,

sum síla frá ein mýggjabita, og gloypa einum kameli.

25 Vei tykkum, skrifflærdum og Pharisearum, hyklarum! tí *at* tit gera reina útsíðuna á bikarinum og fatinum, men innaní eru tey full av peninganoyðslu og óhógvi.

26 *Tín* blindi Phariseari, ger fyrst reint tað *sum er* innaní bikarinum og fatinum, at útsíðan á teimum kann verða rein eisini.

27 Vei tykkum, skrifflærdum og Pharisearum, hyklarum! tí *at* tit eru líkir kálkaðum gravum, sum vist sýnast vakrar útvortis, men innan eru fullar av deydningabeinum, og av allari óreinsku.

28 Enntá soleiðis eisini sýnast tit rættvisir fyrri monnum útvortis, men innan eru tit fullir av hykli og misgerð.

29 Vei tykkum, skrifflærdum og Pharisearum, hyklarum! tí *at* tit byggja gravir prophetanna, og prýða gravhýsi hinna rættvísu,

30 Og siga, Um vit høvdu verið *uppi* á døgum fedra vára, høvdu vit ikki verið luttakarar við teimum í blóði prophetanna.

31 Av hvørji grund tit eru tykkum sjálvum vitni, at tit eru børn teirra sum drópu prophetarnar.

32 Fyllið tit tá upp mátið hjá fedrum tykkara.

33 *Tykkara* høggormar, *tykkara* avkom av eiturormum, hvussu kunnu tit komast undan heldøming helvitis?

34 ¶ Av hvørji grund, sí, eg sendi tykkum prophetar, og vísmenn, og skrifflærðar: og *summar* teirra skulu tit drepa og krossfesta; og *summar* teirra skulu tit húðfletta í synagogum tykkara, og sækja at *teimum* frá staði til staðar:

35 At uppá tykkum má koma alt hitt rættvísa blóðið úthelt uppá jørðina, frá blóði rættvísa Abels at blóði Zach-a-ri-as-ar sonar Bara-chí-as-ar, hvønn tit vógu millum tempuls og altars.

36 Sanniliga sigi eg tykkum, Allir hesir lutir skulu koma uppá hesa ætt.

37 O Jerusalem, Jerusalem, *tú* sum drepur prophetarnar, og steinar teir sum eru sendir til tín, hvussu ofta vildi eg havt savað børn tíni saman, enntá eins og ein høna savnar ungar sínar undir veingir *sínar*, og tit vildu ikki!

38 Sí, hús tykkara verður eftirlatið tykkum oyðið.

39 Tí eg sigi tykkum, Tit skulu ikki siggja meg hiðanifrá, fyrr enn tit munnu siga, *Vælsignaður er tann sum kemur í navni Harrans*.

KAPITUL 24

OG Jesus fór út, og fór avstað frá templinum: og lærusveinar hansara komu til *hansara* fyrri at sýna honum bygningar tempulsins.

2 Og Jesus segði við teir, *Siggja* tit ikki allar hesar lutir? sanniliga sigi eg tykkum, Her skal ei verða eftirlatin ein steinur uppiá øðrum, sum ei skal verða kastaður niður.

3 ¶ Og sum hann sat uppiá Olivinfjallinum, komu lærusveinarnir til hansara einsæris, sigandi, Sig okkum, nær skulu hesir lutir verða? og hvat *skal verða* tekinið um komu tína, og um veraldar enda?

4 Og Jesus svaraði og segði við teir, Verið varnir at eingin maður villleiðir tykkum.

5 Tí *at* mangir skulu koma í navni mínum, sigandi, Eg eri Christus; og skulu villeiða mangar.

6 Og tit skulu hoyra um orrustur og fregnir um orrustur: siggið til at tit verða ikki órógvadir: tí allir *hesir lutir* mugu bera á, men endin er ikki enn.

7 Tí tjóð skal rísa ímóti tjóð, og kongadømi ímóti kongadømi: og tað skulu verða hungursneyðir, og drepsóttir, og jarðskjálvtar, á ymsum støðum.

8 Æll hesi eru byrjanin av *føðingarsorgum*.

9 Tá skulu tey geva tykkum upp at verða pínslaðar, og skulu drepa tykkum: og tit skulu verða hataðir av øllum tjóðum fyri navns míns sök.

10 Og tá skulu mangir fáa meinboga, og skulu svíka hvør annan, og skulu hata hvør annan.

11 Og mangir falskir prophetar skulu rísa upp, og skulu villleiða mangar.

12 Og av tí at misgerð skal ýa, skal kærleikin hjá mongum gerast kaldur.

13 Men tann sum man halda út fram at endanum, hin sami skal verða frelstur.

14 Og hesin gleðiðoðskapur kongaðómisins skal verða prædikaður í øllum heiminum til vitnisburðar fyri øllum tjóðum; og tá skal endin koma.

15 Tá ið tit tí munnu síggja andstygd oyðingarinnar, talað um av Dánjeli propheti, standa í hinum heilaga staði, (hvøriðso lesur, hann skilji:)

16 Tá flýggi tey sum eru í Judæu *niðan* í fjøllini;

17 Tann sum er á tekjuni komi ikki niður at taka nakað út úr húsi sínum:

18 Eiheldur vendi tann sum er á markini aftur at taka klæði síni.

19 Og vei teimum sum eru við barn, og teimum sum geva at súgva í teimum døgum!

20 Men biðið tit at flýggjan tykkara verði ikki um veturin, eiheldur á sabbatsdeginum:

21 Tí tá skal verða mikil trongsla, slík sum ei hevur verið síðan byrjan veraldarinnar til hesa tíð, nei, eiheldur nakrantíð skal verða.

22 Og uttan hasir dagarnir skuldu verðið styttr, skuldi einkið hold verðið frelst: men fyri hinna

útvaldu sök skulu hasir dagarnir verða styttr.

23 Um tá nakar maður sigur við tykkum, Sí, her er Christus, ella har; trúgvið tí ei.

24 Tí tað skulu stíga upp falskir Christar, og falskir prophetar, og skulu sýna mikil tekin og undur; so mikið at, um tað var møguligt, teir skulu villeiða sjálvastu hini útvaldu.

25 Sí, eg havi sagt tykkum frammanundan.

26 Av hvørji grund um teir munnu siga við tykkum, Sí, hann er í oyðimørkini; farið ikki út: sí, hann er í loynikømrinum; trúgvið tí ei.

27 Tí at eins og snarljósið kemur út úr eystrinum, og lýsir enntá at vestrinum; svá skal eisini koma Menniskjusunarins verða.

28 Tí at hvarsumhelst ið ræið er, har vilja ørnirnar verða saman flykkjaðar.

29 ¶ Við tað sama eftir trongsluna av hasum døgum skal sólin verða myrkjað, og mánin skal ei geva ljós sitt, og stjornurnar skulu falla frá himli, og kreftur himlanna skulu verða skakaðar:

30 Og tá skal birtast tekin Menniskjusunarins í himli: og tá skulu allar ættargreinir jarðarinnar syrgja, og tey skulu síggja Menniskjusunin komandi í skýggjum himmals við mátti og miklari dýrd.

31 Og hann skal senda einglar sínar við miklum ljóði av eini basúnu, og teir skulu savna saman útvaldu hansara frá hinum fyra vindunum, frá einum enda himmals í hin.

32 Nú, lærið eitt líknisi av fiku-træinum; Tá ið grein tess er enn bleyt, og skjýtur fram bløð, vita tit at summer er nær:

33 So líkaleiðis tit, tá ið tit skulu síggja allar hesar lutir, vitið at tað er nær, enntá við hurðarnar.

34 Sanniliga sigi eg tykkum,

Henda ætt skal ekki ganga undir, fyrr enn allir hesir lutir verða uppfyltir.

35 Himmal og jörð skulu ganga undir, men orðini hjá mær skulu ekki ganga undir.

36 ¶ Men um tann dag og tíma veit eingin *maður*, nei, ekki einglar himmals, men Faðir mín einans.

37 Men eins og dagar Nó'a *vóru*, soleiðis skal eisini koma Menniskjusonarins verða.

38 Tí eins og í dögnum sum *vóru* frammanundan flóðini tey ótu og drukku, giftust og gövu í giftu, inntil tann dag sum Nó'i fór inn í örkina,

39 Og vitstu ekki fyrr enn flóðin kom, og tók tey öll burtur; soleiðis skal eisini koma Menniskjusonarins verða.

40 Tá skulu tveir vera á markini; tann eini skal verða tikin, og hin latin eftir.

41 Tvær *konur skulu* verða malandi á kvörnini; tann eina skal verða tikin, og hin latin eftir.

42 ¶ Vakið tessvegna: tí *at* tit vita ekki hvønn tíma Harri tykkara kemur.

43 Men hetta vitið, at um húsfaðir hussins hevði vitað í hvørji økt tjóvurin vildi koma, *tá* vildi hann havt vakt, og vildi ekki havt loyvt hús sítt at verðið brotið upp.

44 Tessvegna verið tit eisini til reiðar: tí í einum slíkum tíma sum tit ekki halda kemur Menniskjusonurin.

45 Hvør tá er ein trúgvur og visur tænar, hvønn harri hansara hevur gjørt stjórnara yvir húsarhaldi sínum, at geva teimum mat í rættari tíð?

46 Vælsignaður *er* tann tænar, hvønn harri hansara tá ið hann kemur skal finna soleiðis gerandi.

47 Sanniliga sigi eg tykkum, At hann skal gera hann stjórnara yvir øllum góðsi sínum.

48 Men og um tann óndi tænarin skal siga í hjarta sínum, Harri mín drálar við komu síni;

49 Og skal byrja at sláa samtænarar *sínar*, og at eta og drekka við hinum druknu;

50 Harrin hjá tí tænarar skal koma í einum degi tá ið hann ekki væntar eftir *honum*, og í einum tíma sum hann ekki varir,

51 Og skal skera hann sundur, og tilskila *honum* lut hansara við hyklarunum: har skal verða grátur og tannagrísl.

KAPITUL 25

TÁ skal kongadømi himmals verða líknað við tiggju jomfrýr, sum tóku lampur sínar, og fóru út at mæta brúðgómimum.

2 Og fimm teirra *vóru* vísar, og fimm *vóru* fávitskutur.

3 Tær ið *vóru* fávitskutur tóku lampur sínar, og tóku onga olju við sær:

4 Men hinar vísu tóku olju í kónnum sínum við lompum sínum.

5 Meðan brúðgómurin drálaði, durvaðu tær allar og svóvu.

6 Og á midnátt varð rópað, Sí, brúðgómurin kemur; farið tit út at mæta honum.

7 Tá risu allar hasar jomfrýrnar, og trimmaðu lampur sínar.

8 Og hinar fávitskutu søgdu við hinar vísu, Gevið okkum av olju tykkara; tí *at* lampur okkara eru slóknaðar.

9 Men hinar vísu svaraðu, og søgdu, *Ei so*; at ekki tað ekki skal verða nóg mikið hjá okkum og tykkum: men farið tit heldur til teirra ið selja, og keypið til tykkara sjálvs.

10 Og meðan tær fóru at keypa, kom brúðgómurin; og tær sum *vóru* búnar fóru inn við *honum* til brúðleypsins: og hurðin varð latin aftur.

11 Síðan komu eisini hinar jomfrýrnar, sigandi, Harri, Harri, lat okkum upp.

12 Men hann svaraði og segði, Sanniliga sigi eg tykkum, Eg kenni tykkum ekki.

13 Vakið tí, tí *at* tit vita hvørki dagin ella tíman hvarí Menniskjusonurin kemur.

14 ¶ *Tí at kongadømi himmalsins* er eins og ein maður ferðandi inn í eitt fjarlagið land, *hvør* kallaði sínar egnu tænarar, og fekk teimum ognir sínar.

15 Og einum gav hann fimm talentir, øðrum tvær, og øðrum eina; til hvørs mans samsvarandi førimuni hansara fyri seg; og legði beinanvegin á ferð sína.

16 Tá fór tann sum hevði móttikið hinar fimm talentirnar og handlaði við hinum somu, og gjørði *tær til* aðrar fimm talentir.

17 Og líkaleiðis tann sum hevði móttikið tvær, eisini hann vann aðrar tvær.

18 Men tann sum hevði móttikið eina fór og gróv í jørðina, og fjaldi pening harra síns.

19 Eftir langa tíð kemur harrin hjá hasum tænarunum, og ger upp roknskap við teir.

20 Og so tann sum hevði móttikið fimm talentir kom og bar fram aðrar fimm talentir, sigandi, Harri, tú fekst mær fimm talentir: sí, eg havi vunnið umframt tær fimm talentir fleiri.

21 Harri hansara segði við hann, Væl gjørt, *tú* góði og trúfasti tænarari: tú hevur verið trúfastur yvir fáum lutum, eg vil gera teg *til* stjórnara yvir mongum lutum: gakk tú inn til frøis harra tíns.

22 Eisini tann sum hevði móttikið tvær talentir kom og segði, Harri, tú fekst mær tvær talentir: sí, eg havi vunnið aðrar tvær talentir umframt tær.

23 Harri hansara segði við

hann, Væl gjørt, góði og trúfasti tænarari; tú hevur verið trúfastur yvir fáum lutum, eg vil gera teg *til* stjórnara yvir mongum lutum: gakk tú inn til frøis harra tíns.

24 Tá kom tann sum hevði móttikið ta einu talentina og segði, Harri, eg kendi teg at tú ert ein harður maður, heystandi inn hvar tú hevur ikki sáað, og savnandi hvar tú hevur ikki stroytt:

25 Og eg var ræddur, og fór og fjaldi talent tína í jørðini: sí, *her* hevur tú *tað sum* er títt.

26 Harri hansara svaraði og segði við hann, *Tín* vondi og lati tænarari; tú vitsti at eg heysti inn hvar eg sáaði ikki, og savni saman hvar eg havi ikki stroytt:

27 Tú átti tessvegna at havt latið pening mín til vekslaranna, og *tá* við komu mína hevði eg móttikið mitt egna við rentu.

28 Takið tessvegna talentina frá honum, og gevið *hana* til hansara sum hevur tiggju talentir.

29 *Tí at* hvørjum tí sum hevur skal verða givið, og hann skal hava yvirflóð: men frá tí sum ikki hevur skal verða tikið burtur enntá tað sum hann hevur.

30 Og kastid tit hin ónýta tænanan inn í ytra myrkur: har skal verða grátur og tannagrísl.

31 ¶ *Tá* ið Menniskjusonurin skal koma í dýrd síni, og allir teir heilagu einglarnir við honum, tá skal hann sita uppiá trónu dýrdar sínar:

32 Og frammi fyri honum skulu allar tjóðir vera savnaðar: og hann skal skilja tær eina frá aðrari, eins og ein hirði skilir seyðir *sínar* frá geitunum:

33 Og hann skal seta seyðin við høgru hond sína, men geitirnar við vinstru.

34 Tá skal Kongurinn siga við teir við høgru hond sína, Komid, tit vælsignaðu hjá Faðir mínum,

arvið kongadæmið *sum* tykkum er fyrirbúgvíð frá grundlegging veraldarinnar:

35 Tí eg var ein hungraður, og tit góvu mér mat: eg var tyrstur, og tit góvu mér drekka: eg var ein fremmandur, og tit tóku meg inn:

36 Nakin, og tit klæddu meg: eg var sjúkur, og tit vitjaðu meg: eg var í fongslí, og tit komu til mín.

37 Tá skulu hinir réttvísu svara honum, sigandi, Harri, nær sóu vit teg ein hungraðan, og fœddu teg? ella tyrstan, og góvu tær drekka?

38 Nær sóu vit teg ein fremmandan, og tóku teg inn? ella naknan, og klæddu teg?

39 Ella nær sóu vit teg sjúkan, ella í fongslí, og komu til tín?

40 Og Kongurinn skal svara og siga við teir, Sanniliga sigi eg tykkum, So framt sum tit hava gjørt *tað* móti einum av hinum minstu av hesum brøðrum mínum, hava tit gjørt *tað* móti mér.

41 Tá skal hann siga eisini við teir við vinstru hondina, Farið burtur frá mær, bannaðu tit, inn í ævigtvarandi eld, fyrirbúgvinn djevlinum og einglum hansara:

42 Tí eg var ein hungraður, og tit góvu mér ongan mat: eg var tyrstur, og tit góvu mér einkið drekka:

43 Eg var ein fremmandur, og tit tóku meg ikki inn: nakin, og tit klæddu meg ikki: sjúkur, og í fongslí, og tit vitjaðu meg ikki.

44 Tá skulu teir eisini svara honum, sigandi, Harri, nær sóu vit teg ein hungraðan, ella tyrstan, ella ein fremmandan, ella naknan, ella sjúkan, ella í fongslí, og tæntu tær ikki?

45 Tá skal hann svara teimum, sigandi, Sanniliga sigi eg tykkum, So framt sum tit gjørdu *tað* ikki

móti einum av hinum minstu av hesum, gjørdu tit *tað* ikki móti mær.

46 Og hesir skulu fara burt inn í ævigtvarandi revsing: men hinir réttvísu inn í ævigt lív.

KAPITUL 26

OG tað bar so á, tá ið Jesus hevði endað allar hesar fram-sagnir, segði hann við lærusveinar sínar,

2 Tit vita at um tveir dagar er páskahátíðin, og Menniskjusonurinn verður svikin *fyrri* at verða krossfestur.

3 Tá komu høvuðsprestarnir saman, og hinir skriftlærdu, og hinir elstu fólksins, at borgini hjá høvuðsprestinum, hvør var kallaður Cai'-a-phas,

4 Og lögdu ráð at teir máttu tikið Jesus við sniðfundni, og dripið hann.

5 Men teir søgdu, Ikki á hátíðar-deginum, at ikki tað verður upp-reistur millum fólksins.

6 ¶ Nú, tá ið Jesus var í Beth-aníu, í húsinum hjá Símoni hinum spítalska,

7 Kom har til hansara ein kvinna havandi eina alabasturkrukku við sera dýrabærari salvu, og helti hana á høvur hansara, sum hann sat *til matar*.

8 Men tá ið lærusveinar hansara sóu *tað*, høvdu teir harmavreiði, sigandi, Fyrri hvat endamál er henda burturspilling?

9 Tí henda salva kundi havt verðið seld fyrri nógv, og givið hinum fátæku.

10 Tá ið Jesus skilti *tað*, segði hann við teir, Hví órógva tit kvinnuna? tí hon hevur virkað eitt gott verk uppá meg.

11 Tí hini fátæku hava tit altíð hjá tykkum; men meg hava tit ikki altíð.

12 Tí við tað at hon hevur helt

hesa salvu á likam mítt, gjörði hon *tað* til gravleggingar mínar.

13 Sanniliga sigi eg tykkum, Hvarsumhelst *ið* hesin gleðiboðskapur skal verða prædikaður í øllum heiminum, *har* skal eisini hetta, sum henda kvinna hevur gjørt, verða sagt frá fyri eitt minni um hana.

14 ¶ Tá fór ein av teimum tólv, kallaður Judas Iscariot, til høvuðsprestanna,

15 Og segði *við teir*, Hvat vilja tit geva mær, og eg vil geva hann upp til tykkara? Og teir sáttmáladu við hann fyri tríati stykki av silvuri.

16 Og frá teirri tíð søkti hann høvi at svíkja hann.

17 ¶ Nú, fyrsta *dagin* av *hátiðini* av ósúrgaðum breyðum komu lærusveinarnir til Jesu, sigandi við hann, Hvar vilt tú at vit fyribúgva fyri teg at eta páskalambið?

18 Og hann segði, Farið inn í staðin til hins mansins, og sigið við hann, Meistarinn sigur, Tíð mín er í nánd; eg vil halda páskirnar í húsi tínum *saman* við lærusveinum mínum.

19 Og lærusveinarnir gjördu sum Jesus hevði fyriskipað teimum; og teir gjördu páskalambið til reiðar.

20 Nú, tá ið kvöldið var komið, settist hann niður við teimum tólv.

21 Og sum teir ótu, segði hann, Sanniliga sigi eg tykkum, at ein av tykkum skal svíkja meg.

22 Og teir vórðu avbera sorgarfullir, og fóru undir hvør og ein teirra at siga við hann, Harri, eri tað eg?

23 Og hann svaraði og segði, Tann sum drepur hond *sína* við mær í fatið, hin sami skal svíkja meg.

24 Menniskjusunurin fer sum tað stendur skrivað um hann: men

vei tí manni við hvørjum Menniskjusunurin verður svikin! gott hevði verið tí manni um hann ei hevði verið føddur.

25 Tá svaraði Judas, sum sveik hann, og segði, Meistari, eri tað eg? Hann segði við hann, Tú hevur sagt.

26 ¶ Og sum teir ótu, tók Jesus breyð, og vælsignaði *tað*, og breyt *tað*, og gav lærusveinum *tað*, og segði, Takið, etið; hetta er likam mítt.

27 Og hann tók bikarið, og veitti tøkki, og gav *tað* til teirra, sigandi, Drekkjið tit allir av tí;

28 Tí *at* hetta er blóð mítt hins nýggja testamentis, sum verður úthelt fyri mangar til eftirgevingar av syndum.

29 Men eg sigi tykkum, Eg skal hiðanífrá ikki drekka av hesum ávøksti víntræsins, inntil tann dag tá ið eg drekki hann nýggjan við tykkum í kongadømi Fadirs míns.

30 Og tá ið teir høvdu sungið ein lov-psálm, fóru teir út á Olivinfjallið.

31 Tá sigur Jesus við teir, Tit skulu allir fáa meinboga av mær hesa nátt: tí tað stendur skrivað, Eg vil sláa hirðan, og seyður fylgisins skal verða spjaddur *út* umkring.

32 Men eftir *at* eg eri risin *upp* aftur, vil eg fara undan tykkum inn í Galileu.

33 Pætur svaraði og segði við hann, Hóast allir *menn* fáa meinboga tín vegna, *tó* vil eg aldri fáa meinboga.

34 Jesus segði við hann, Sanniliga sigi eg tær, At hesa nátt, áður enn hanin gelur, skalt tú avnokta meg trísinnis.

35 Pætur segði við hann, Hóast eg skuldi doyð við tær, *tó* vil eg ikki avnokta teg. Líkaleiðis søgdu eisini allir lærusveinarnir.

36 ¶ Tá kemur Jesus við teimum

at einum staði kallaðum Geth-se'-ma-ne, og sigur við lærusveinar-nar, Setist tit her, meðan eg fari og biði har yviri.

37 Og hann tók við sær Pætur og teir báðar synir Zeb-e-de-us-ar, og byrjaði at verða sorgarfullur og sera tungur.

38 Tá sigur hann við teir, Sál mín er avbera sorgarfull, enntá til deyða: verðið tit her, og vakið við mær.

39 Og hann fór eitt sindur longur, og fell á andlit sitt, og bað, sigandi, O Faðir mín, um tað er gjørligt, lat hetta bikar fara um meg: hóast hetta ikki sum eg vil, men sum tú *vilt*.

40 Og hann kemur til læru-sveinanna, og finnur teir sovandi, og sigur við Pætur, Hvat, kundu tit ikki vaka við mær ein tíma?

41 Vakið og biðið, at tit ei koma inn í freisting: andin víst *er* viljugur, men holdið *er* veikt.

42 Hann fór burtur aftur aðru ferðina, og bað, sigandi, O Faðir mín, um hetta bikar ei kann fara burtur frá mær, uttan at eg tað drekki, verði gjørdur vilji tín.

43 Og hann kom og fann teir aftur sovandi: tí eygu teirra vóru tung.

44 Og hann fór frá teimum, og fór avstað aftur, og bað triðju ferðina, sigandi hini somu orðini.

45 Tá kemur hann til lærusveina sína, og sigur við teir, Sovið nú víðari, og heimitið hvíld *tykkara*: sí, tímin er í nánd, og Menn-iskjusunurin verður svikin upp í syndara hendur.

46 Reisist, latum okkum fara: sí, tann er í nánd sum svíkur meg.

47 ¶ Og meðan hann enn talaði, sí, Judas, ein av teimum tólv, kom, og við honum ein mikil flokkur við svørðum og stavum, frá høvuðsprestunum og hinum elstu fólksins.

48 Nú, tann ið sveik hann gav

teimum eitt tekin, sigandi, Hvønn-sumhelst ið eg man kyssa, hin sami er hann: haldið honum fast.

49 Og við tað sama kom hann til Jesu, og segði, Heilur og *sælur*, meistari; og kysti hann.

50 Og Jesus segði við hann, Vinur, av hvørji grund ert tú kom-in? Tá komu teir, og lögdu hendur á Jesus, og tóku hann.

51 Og, sí, ein teirra sum vóru við Jesusi rætti út hond *sína*, og dró svørð sítt, og sló ein tænara høvuðsprestsins, og hjó oyra hans av.

52 Jesus segði tá við hann, Stikk svørð títt aftur á stað sín: tí allir teir ið grípa til svørðsins skulu týnast við svørðinum.

53 Hugsar tú at eg ikki nú kann biðja til Faðirs míns, og hann skal í stundini geva mær meir enn tólv legjónir av einglum?

54 Men hvussu skulu tá skrift-irnar verða uppfyltar, at svá má tað verða?

55 Í tí sama tíma segði Jesus við mannfjöldirnar, Eru tit komnir út sum ímóti einum ránsmanni við svørðum og stavum fyri at taka meg? Dagliga sat eg hjá tykkum og frálærði í templinum, og tit lögdu einkið hald á meg.

56 Men alt hetta varð gjørt, at skriftir prophetanna máttu verða uppfyltar. Tá yvirgóvu allir læru-sveinarnir hann, og flýddu.

57 ¶ Og teir sum høvdu lagt hald á Jesus leiddu *hann* avstað til høvuðsprestsins Cai'-a-phas-ar, har teir skriftlærdu og hinir elstu vóru savnaðir.

58 Men Pætur fylgdi honum langt burturfrá at borgini hjá høvuðsprestinum, og fór inn, og settist hjá tænarunum, at síggja endan.

59 Nú, høvuðsprestarnir, og hinir elstu, og alt ráðið, søktu rangan vitnisburð ímóti Jesusi, at taka hann av døgum;

60 Men funnu einkið: ja, hóast mong følsk vitni komu, *tó* funnu teir einkið. Til seinast komu tvey følsk vitni,

61 Og søgdu, Hesin *felagin* segði, Eg eri mentur at oyðileggja tempul Guðs, og at byggja tað á trimum døgum.

62 Og høvuðspresturur reistist, og segði við hann, Svarar tú einkið? hvat *er tað sum* hesi vitna ímóti tær?

63 Men Jesus helt seg í friði. Og høvuðspresturur tók til orða og segði við hann, Eg svørji teg við hin livandi Guð, at tú sigur okkum hvørt tú ert Christus, Sonur Guðs.

64 Jesus sigur við hann, Tú hevur sagt: hóast hetta sigi eg tykkum, Hereftir skulu tit siggja Menniskjusonin sitandi við høgru hond kraftar, og komandi í skýggjum himmals.

65 Tá skræddi høvuðspresturur klæði síni, sigandi, Hann hevur talað *Guðs*-spottan; hvat tørvar okkum longur vitni? sí, nú hava tit hoyrt *Guðs*-spottan hansara.

66 Hvat halda tit? Teir svaraðu og søgdu, Hann er sekur til deyða.

67 Tá spýttu teir í andlit hansara, og bardu hann; og aðrir slógu *hann* við lógvum sínum,

68 Sigandi, *Prophetera* fyri okkum, tú Christus, Hvør er tann ið sló teg?

69 ¶ Nú, Pætur sat uttanfyri í borgargarðinum: og ein genta kom til hansara, sigandi, Eisini tú vart við Jesusi úr Galileu.

70 Men hann noktaði frammi fyri *teim* øllum, sigandi, Eg veit ei hvat tú sigur.

71 Og tá ið hann var farin út í innongdina, sá ein onnur *terna* hann, og segði við tey sum vóru har, Hesin *felagin* var eisini við Jesusi úr Nazareth.

72 Og aftur noktaði hann við einum eiði, Eg kenni ikki mannin.

73 Og eina løtu aftaná komu til *hansara* teir sum stóðu hjá, og søgdu við Pætur, Vissuliga ert tú eisini *ein* teirra; tí tala tín avdúkar teg.

74 Tá byrjaði hann at banna og at svørja, *sigandi*, Eg kenni ikki mannin. Og í stundini gól hanin.

75 Og Pætur mintist orðið hjá Jesusi, sum segði við hann, Áður enn hanin gelur, skalt tú avnokta meg trisinnis. Og hann fór út, og græt bitturliga.

KAPITUL 27

TÁ ið morgunin var komin, hildu allir høvuðsprestarnir og fólksins elstu ráð saman ímóti Jesusi at taka hann av lívi:

2 Og tá ið teir høvdu bundið hann, leiddu teir *hann* avstað, og góvu hann yvir til Pontiusar Pilatusar landsovastans.

3 ¶ Judas, sum hevði svikið hann, tá ið hann sá at hann var fordømdur, iðraði seg, og kom aftur við hinum triati stykkjunum av silvuri til høvuðsprestanna og hinna elstu,

4 Sigandi, Eg havi syndað, í at eg havi svikið hitt sakleysa blóðið. Og teir søgdu, Hvat er okkum *um tað*? siggi tú *tí tess*.

5 Og hann kastaði niður stykkini av silvuri í templinum, og helt avstað, og fór og hongdi seg.

6 Og høvuðsprestarnir tóku stykkini av silvuri, og søgdu, Tað er ikki lógligt hjá tær at lata tey inn í skattkamarið, av tí at tað er prísurin á blóði.

7 Og teir lögdu ráð saman, og keyptu pottamakaraakurin fyri tey, at jarða útlendingar í.

8 Av hvørji grund tann akurin varð kallaður, Blóðakurin, fram at hesum degi.

9 Tá varð uppfyllt tað sum varð talað við Jeremiasí *propheti*, sigandi, Og teir tóku hini triati stykk-

ini av silvuri, virðið á honum sum varð mettur, hvønn teir av børnum Ísraels mettu;

10 Og gövu tey fyrri pottamakaraakurin, soleiðis sum Harrin fyriskipaði mær.

11 Og Jesus stóð frammi fyrri landsovastanum: og landsovastin spurdi hann, sigandi, Ert tú Kongur Jødanna? Og Jesus segði við hann, Tú sigur.

12 Og tá ið hann varð ákærdur av høvudsprestunum og hinum elstu, svaraði hann einkið.

13 Tá segði Pilatus við hann, Hóyrir tú ikki hvussu mangar lutir teir vitna ímóti tær?

14 Og hann svaraði honum aldri uppá eitt orð; so mikið at landsovastin undraðist stórliga.

15 Nú, á teirri hátíðini var landsovastin vanur at lata teimum ein fanga leysan, hvønn teir vildu.

16 Og teir høvdu tá ein viðgitnan fanga, kallaðan Bar'ab-bas.

17 Tessvegna tá ið teir vóru savnaðir saman, segði Pilatus við teir, Hvønn vilja tit at eg lati tykkum leysan? Bar'ab-bas, ella Jesus sum er kallaður Christus?

18 Tí hann vitsti, at *tað var* av øvund at teir høvdu givið hann upp.

19 ¶ Tá ið hann var setstur niður á dómarasætið, sendi kona hansara til hansara, sigandi, Hav tú einkið at gera við handa rættvísa mann: tí eg havi útstaðið mangar lutir henda dag í einum dreymi uppá grund av honum.

20 Men høvudsprestarnir og hinir elstu yvirtalaðu mannfjöldina at tey skuldu biðja um Bar'ab-bas, og avoyða Jesus.

21 Landsovastin tók til orða og segði við tey, Hvønn av teimum báðum vilja tit, at eg lati tykkum leysan? Tey søgdu, Bar'ab-bas.

22 Pilatus sigur við tey, Hvat

skal eg tá gera við Jesus sum er kallaður Christus? Tey siga øll við hann, Lat hann verða krossfestan.

23 Og landsovastin segði, Hví, hvat ilt hevur hann gjørt? Men tey rópaðu tess meira, sigandi, Lat hann verða krossfestan.

24 ¶ Tá ið Pilatus sá at hann einkið maktaði, men at ein ófriður heldur var komin í, tók hann vatn, og tváaði hendur sínar frammi fyrri mannfjöldini, sigandi, Eg eri sakleysur í blóðinum hjá hesum rættvísa persóni: siggið tit *til tess*.

25 Tá svaraði alt fólkið, og segði, Blóð hansara veri á okkum, og á børnum okkara.

26 ¶ Tá læt hann teimum Bar'ab-bas leysan: og tá ið hann hevði húðflett Jesus, gav hann *hann* yvir at verða krossfestan.

27 Tá tóku hermenn landsovastans Jesus inn í dómshöllina, og savnaðu innat honum alt liðið av hermonnum.

28 Og teir lótu hann úr, og lótu hann í eina skarlaks-skikkju.

29 ¶ Og tá ið teir høvdu flættað eina krúnu av tornum, settu teir *hana* uppá høvur hansara, og ein sevlegg í høguru hond hansara: og teir boygdu knæið fyrri honum, og háðaðu hann, sigandi, Heilur og *sælur*, Kongur Jødanna!

30 Og teir spýttu uppá hann, og tóku sevleggjin, og slógu hann á høvðið.

31 Og eftir at teir høvdu háðað hann, tóku teir skikkjuna uttanav honum, og lótu hann í hansara eigna búnað, og leiddu hann avstað at krossfesta *hann*.

32 Og sum teir komu út, funnu teir ein mann úr Cy-re'ne, Símon at navni: hann noyddu teir at bera kross hansara.

33 Og tá ið teir vóru komnir til eins staðar kallaðan Gol'go-tha, tað er at siga, ein skallastaður,

34 ¶ Góvu teir honum edik at drekka blandaðan við galli: og tá ið hann hevði smakkað *av tí*, vildi hann ikki drekka.

35 Og teir krossfestu hann, og skiftu klæðir hansara sundur, við lutakasti: at tað mátti verða uppfyllt sum varð talað við *prophetinum*, *Míni klæðir teir skiftu sundur sín ámillum*, og um kappu mín teir kastaðu lutir.

36 Og sitandi niðri eygleiddu teir hann har;

37 Og settu uppiyvir høvdi hansara ákæru hansara ritaða, **HESIN ER JESUS KONGUR JØDANNA.**

38 Tá vórðu tað tveir ránsmenn krossfestir *saman* við honum, ein til høguru handar, og ein annar til vinstru.

39 ¶ Og teir sum komu fram við útskeldaðu hann, vaggandi høvdum sínum;

40 Og sigandi, Tú sum oyðir templið, og byggir *tað* á trimum døgum, frels teg sjálvan. Um tú ert Sonur Guðs, kom niður frá krossinum.

41 Líkaleiðis eisini høvuðsprestarnir spottandi *hann*, við hinum skriftlærðu og elstu, søgdu,

42 Onnur frelsti hann; seg sjálvan kann hann ikki frelsa. Um hann er Kongur Ísraels, lat hann nú koma niður frá krossinum, og vit vilja trúgva honum.

43 Hann leit á Guð; lat hann nú bjarga honum, um hann vil hava hann: tí hann segði, Eg eri Sonur Guðs.

44 Ránsmenninir eisini, sum vórðu krossfestir við honum, settu hitt sama at honum.

45 Nú, frá hinum sætta tímanum var myrkur yvir øllum landinum, fram at hinum níggjunda tímanum.

46 Og um hin níggjunda tíman rópaði Jesus við harðari rødd, sig-

andi, E'li, E'li, la'ma sa-bach-tha'ni? tað er at siga, Guð mín, Guð mín, hví hevur tú yvirgivið meg?

47 Summir teirra ið stóðu har, tá ið teir hoyrdu *tað*, søgdu, Hesin *maður* kallar eftir E-li'-as-i.

48 Og beinanvegin rann ein av teimum, og tók ein svamp, og fylti *hann* við ediki, og setti *hann* á ein rørstav, og gav honum at drekka.

49 Restin segði, Lat vera, latum okkum síggja hvørt E-li'-as man koma at frelsa hann.

50 ¶ Jesus, tá ið hann hevði rópað aftur við harðari rødd, gav upp andan.

51 Og, sí, forhang tempulsins varð rivið í tvent frá ovast til niðast; og jørðin skalv, og klettarnir skrædnaðu;

52 Og gravirnar vórðu opnaðar; og mong likam av hinum heilagu sum svóvu risu *upp*,

53 Og komu út úr grøvunum eftir uppreisn hansara, og fóru inn í hin heilaga staðin, og birtust mongum.

54 Nú, tá ið herovastin, og teir sum vóru við honum, haldandi vakt *yvir* Jesusi, sóu jarðskjálvtan, og teir lutir ið vórðu gjørdir, óttaðust teir stórliga, sigandi, Sanniliga, hesin var Sonur Guðs.

55 Og mangar kvinnur vóru har, hyggjandi at langt burturfrá, hvørjar fylgdu Jesusi úr Galileu, tænandi honum:

56 Hvørja millum vóru Maria Mag-da-le'-na, og Maria móðir Já-cobs og Jó'-ses-ar, og móðir Ze-be-de'-us-ar barna.

57 Tá ið kveldið var komið, kom ein ríkur maður úr A-ri-ma-thæ'-u, nevndur Jóseph, hvør eisini sjálvur var lærusveinur Jesu:

58 Hann fór til Pilatusar, og biddaði likamið av Jesusi. Tá beyð Pilatus likamið at verða flýggjað.

59 Og tá ið Jóseph hevði tikið

likamið, sveipaði hann tað í eitt reint línklaði,

60 Og legði tað í sína egnu nýggju grøv, sum hann hevði høgt út inn í klettin: og hann rullaði ein stóran stein at dyrnum á gravhýsinum, og fór avstað.

61 Og har vóru Maria Magdale'na, og hin Maria, sitandi yvirav grøvini.

62 ¶ Nú, tann næsta dagin, sum fylgdi tilreiðingardeginum, komu høvuðsprestarnir og Phari-seararnir saman til Pilatusar,

63 Sigandi, Harri, vit minnst at hasin villleiðarin segði, meðan hann var enn á lívi, Eftir triggjar dagar vil eg rísa aftur.

64 Bjóða tessvegna at gravhýsið verður gjørt trygt inntil hin triðja dagin, at ikki lærusveinar hansara koma um náttina, og stjala hann burtur, og siga við fólkið, Hann er risin frá hinum deyðu: so man hin seinna villfaringin verða verri enn hin fyrri.

65 Pilatus segði við teir, Tit hava eitt varðhald: farið leið tykkara, gerið tað so trygt sum tit kunna.

66 So teir fóru, og gjørdur gravhýsið trygt, innsigliandi steinin, og setandi eitt varðhald.

KAPITUL 28

VÍÐ endan á sabbatinum, sum tað tók at lýsna ímóti hinum fyrsta *deginum í vikuni*, komu Maria Magdale'na og hin Maria at siggja grøvina.

2 Og, sí, har varð ein mikil jarðskjálvti: tí eingil Harrans steig *níður* frá himli, og kom og rullaði steinin aftur frá dyrnum, og settist uppá hann.

3 Ásjón hansara var lík snarljósi, og búnaður hansara hvítur sum snjó:

4 Og av ótta fyri honum skulvu varðmenninir, og gjørdust eins og deyðir *menn*.

5 Og eingilin tók til orða og segði við kvinnurnar, Óttist tit ei: tí eg veit at tit sóknast eftir Jesusi, sum var krossfestur.

6 Hann er ikki her: tí hann er *upprisin*, eins og hann segði. Komið, siggið staðin hvar Harrin lá.

7 Og farið skundiliga, og sigið lærusveinum hansara frá at hann er risin *upp* frá hinum deyðu; og sí, hann fer undan tykkum til Galileu; har skulu tit siggja hann: sí, eg havi sagt tykkum.

8 Og tær fóru avstað skundiliga frá gravhýsinum við ótta og miklari frøi; og runnu at bera lærusveinum hansara orð.

9 ¶ Og sum tær fóru at siga lærusveinum hansara frá, sí, Jesus møtti teimum, sigandi, Heilar og *sælar* allar. Og tær komu og hildu honum við føturnar, og tilbóðu hann.

10 Tá segði Jesus við tær, Verið ikki ræddar: farið og sigið brøðrum mínum at teir *skulu* fara inn í Galileu, og har skulu teir siggja meg.

11 ¶ Nú, sum tær vóru á leið, sí, summir av varðmonnunum komu inn í staðin, og kunngjørdur høvuðsprestunum allar teir lutir ið vórðu gjørdir.

12 Og tá ið teir vóru savnaðir við hinum elstu, og høvdu hildið ráðagerð, góvu teir hermonnunum væl av peningi,

13 Sigandi, Sigið tit, Lærusveinar hansara komu um náttina, og stjólu hann *burt* meðan vit svóvu.

14 Og um hetta kemur landsstjóranum fyri oyru, vilja vit yvir-tala hann, og tryggja tykkum.

15 So teir tóku peningin, og gjørdur sum teir vórðu lærdir: og henda framsøgn er vanlig á fráboðað millum Jødanna inntil henda dag.

16 ¶ Tá fóru teir ellivu lærusveinararnir avstað inn í Galileu, á eitt fjall

hvar Jesus hevði fyriskipað teimum.

17 Og tá ið teir sóu hann, tilbóðu teir hann: men summir ivaðust.

18 Og Jesus kom og talaði til teirra, sigandi, Allur máttur er givin mær í himli og á jørð.

19 ¶ Farið tit tessvegna, og

lærið allar tjóðir, doypandi tey í navni Faðirsins, og Sonarins, og Heilaga Andans:

20 Lærandi tey at geva øllum lutum ans hvørjarsumhelst ið eg havi boðið tykkum: og, sí, eg eri við tykkum altíð, *enntá* til veraldar enda. Á-men.

EVANGELIÐ SAMBÆRT ST. MARKUSI.

KAPITUL 1

BYRJAN gleðiboðskapar Jesu Christs, Sonar Guðs;

2 Sum tað stendur skrivað í prophetunum, Sí, eg sendi sendiboð mítt undan andliti tínum, hvørt skal fyribúgva veg tín undan tær.

3 Røddin á einum rópanði í oyðimørkini, Fyribúgvíð tit veg Harrans, beinar gerið gøtur hans.

4 Jóhannes doypdi í oyðimørkini, og prædikaði umvendingardópin til eftirgevingar av syndum.

5 Og har fóru út til hansara alt land Judæu, og tey úr Jerusalem, og vórðu øll doypd av honum í Jordansá, játtandi syndum sínum.

6 Og Jóhannes var klæddur við kemelhárum, og við einum skinngrýðli um lendar sínar; og hann át grashoppur og villan hunang;

7 Og prædikaði, sigandi, Aftaná meg kemur ein máttigari enn eg, tvongina á hvørs skóm eg ei eri verdur at krúpa niður og loysa upp.

8 Eg víst havi doypd tykkum við vatni: men hann skal doypa tykkum við Heilaga Andanum.

9 Og tað bar so á í teim døgum, at Jesus kom úr Nazareth Galileu, og varð doypstur av Jóhannes í Jordan.

10 Og beinanveg komandi upp út úr vatninum, sá hann himlarnar opnaðar, og Andan líka *sum* ein dúgva stígandi niður uppá hann:

11 Og tað kom ein rødd frá himli, *sigandi*, Tú ert mín elskaði Sonur, í hvørjum eg havi góðan tokka.

12 Og við tað sama drívur Andin hann inn í oyðimørkina.

13 Og hann var har í oyðimørkini fjóruti dagar, freistaður av Satani; og var hjá villdjórunum; og einglarnir tæntu honum.

14 Nú, eftir at Jóhannes var settur í fongsul, kom Jesus inn í Galileu, prædikandi gleðiboðskap kongadømis Guðs,

15 Og sigandi, Tíðin er uppfylt, og kongadømi Guðs er fyri hond: vendið um, og trúgvíð gleðiboðskapinum.

16 Nú, sum hann gekk við Galileusjógvin, sá hann Símon og Andreas bróður hansara, kastandi eitt garn inn í sjógvin: tí teir vóru fiskimenn.

17 Og Jesus segði við teir, Komið aftaná mær, og eg vil gera tykkum at verða manna-fiskimenn.

18 Og beinanvegin yvirgóvu teir gørnini, og fylgdu honum.

19 Og tá ið hann hevði gingið eitt sindur longur haðan, sá hann Jacob *son* Zeb-e-de'-us-ar, og Jóhannes bróður hansara, hvørjir eisini vóru í bátinum bótandi gørn síni.

20 Og beinanveg kallaði hann